

IRIS CAO

Người yêu cũ có Người yêu mới

daotieuvu.blogspot.com



NHÀ XUẤT BẢN TỔNG HỢP
THÀNH PHỐ HỒ CHÍ MINH



Người yêu cũ có Người yêu mới



NGƯỜI YÊU CŨ CÓ NGƯỜI YÊU MỚI



Tác giả: *Iris Cao*



Công ty phát hành:

Minhchaubook



**Nhà xuất bản: NXB Văn
Học**



Ngày xuất bản: 01/2014



Chụp pic: Phi Phi Yên

Vũ



Typer: *Lee Ock Hijk &
Prince Ashitaka*



Beta: *Phi Phi Yên Vũ*



Ebook: *Dan Nóng Nảy*



Giới thiệu tác giả

Iris Cao sinh ngày 14/03/1988, sinh viên ngành Quảng Cáo - Truyền Thông ở Singapore. Cô về nước hoạt động trong ngành giải trí với chức danh Copywriter cho nhiều công ty lớn như WEpro, YanTV.

Iris Cao còn được biết đến nhiều với tư cách nhiếp ảnh, cô sáng lập Iris Studio, làm việc với nhiều ngôi sao Vpop.

- Về tác phẩm, cô gái đa tài này thành công với *Thương nhau để đó* (2012), có những bài hát sáng tác được yêu thích như *Người đứng ngược lối*, *Tình nhân*, *I love you too*. Iris Cao còn là một Facebooker có hơn 10.000 followers với những status đúng tâm trạng và ngọt ngào.

“Người yêu cũ có người

yêu mới” (2013) là cuốn sách đầu tiên Iris Cao một mình đảm nhận khá nhiều khâu từ viết sách đến thực hiện mỹ thuật cho tác phẩm. Sách đính kèm rất nhiều hình ảnh đẹp mà studio Iris Cao đã chụp trong nhiều năm qua.



Lời ngỏ

Tôi viết sách để giữ lại tuổi trẻ cho riêng mình, cho những người từng bước qua một thời tuổi trẻ như tôi.

Tôi giữ lại niềm hạnh phúc của tuổi trẻ, khi tôi lần đầu tiên biết yêu thương một người xa lạ.

Tôi giữ lại nỗi đau của tuổi trẻ, khi những rạn vỡ khiến tôi xót xa đến gục ngã.

Tôi giữ lại những yêu thương dành cho gia đình, anh em, bạn bè, những người đã nhận nài bước đi cùng tôi trong quãng đời này.

Tôi không sợ mình sẽ già đi, cũng không sợ mình sẽ xấu xí, chỉ sợ tuổi trẻ này trôi mất, sợ những xúc cảm trong

tôi không còn được nồng
cường và mãnh liệt như bây
giờ nữa.

Ừ, tôi sợ lắm... thế nên ở
lại với tôi trong những trang
sách này, tuổi trẻ nhé!

Iris Cao



Giới thiệu tác phẩm

“Người yêu cũ có người yêu mới” gồm hơn 30 tản văn - cảm thức ngắn được Iris Cao viết trong gần 2 năm dưới hình thức nhật ký online. Chính vì giống một cuốn nhật ký, nên người xem sẽ rất dễ dàng tìm thấy những cảm xúc của mình đâu đó được nói lên bằng

con chữ.

Từ lúc bắt đầu một mối quan hệ, không ai dám tin và nghĩ rằng sẽ có ngày mình và con người đó trở thành những người xa lạ. Người ta vẫn cho rằng chia tay là hết, là hai người về hai ngả, nhưng sự thật đâu chỉ có thế. Chúng ta đã quên mất rằng, những con đường sẽ có lúc giao nhau lần nữa, sẽ có ngày chúng ta gặp lại

họ. Chúng ta lại còn chưa nghĩ đến một điều khác: Họ sẽ có một người yêu thương mới. Và cảm giác khi người yêu cũ có người yêu mới vừa lạ vừa khó tả, mà ai cũng đã từng phải trải qua.

Chính vì không nghĩ trước được gì, nên những cảm xúc đó luôn luôn là bất ngờ và tinh khôi nhất.

Qua những dòng tản

văn, người xem dễ dàng nhận ra hình ảnh của mình bởi cuốn sách là sự tái hiện hoàn hảo và hơn hết là nó được viết từ một cô gái Song Ngư mang trái tim chịu nhiều tổn thương mà chính cô còn không đếm xuể.



Khát khao sống trong
những tháng ngày đau khổ

Em vẫn chưa có người
yêu...

Điều anh ấy không nhớ

Đàn bà (1)

Bạn

Khóc

Chỉ có đàn bà ngu ngốc
thôi



Anh yêu em!

“Cái việc ngu ngốc nhất
trên đời này chính là làm
quân sư cho đứa đang yêu”

Thương

Chia tay chưa bao giờ là
đau khổ nhất

Hãy giấu nỗi đau đầu tiên
của tôi vào lòng Sài Gòn có
được không?

Để yêu anh ấy tôi đã chấp

nhận luôn cả người yêu của
anh ấy...

Tôi muốn được yêu một
người thật lâu

Đứng dưới bầu trời rộng
lớn này bạn là ai?



Anh đã hết yêu em

Làm gì có kiếp sau

Hãy để em khóc

Cô ấy

Nếu nhất định phải ra đi

Người yêu cũ



Sài gòn

Khi chúng ta phải đứng
một mình

Vết sẹo

Đồng tính

Trên nóc nhà là thiên
đường



Bạn thân

Vuột mất quả bóng bay

Chẳng nỡ bỏ bao giờ

Người thương nhì

Có bao giờ

Đàn bà (2)



Đừng tương tư tôi nhé!

Em sẽ xách dép và bước
ra khỏi cuộc đời anh

Hết là hết

Về nhà ăn cơm

Người ta hơn nhau ở sự
sinh tồn



Thức mẹ cần

Điều vô hình

Yêu đủ - Biết vừa

Sau một tình yêu

Khóc (2)



Tình người

Anh ấy hứa sẽ đợi tôi đâu
đó.

Đã từng

Tôi đã mất quá nhiều để
có lại một ít

Sống hôm nay



Nếu mệt mỏi, cứ dừng lại
nhé!

Khi tình yêu phải cố gắng
một.

Thì tình bạn phải cố gắng

đến mười.

Chẳng ai trong chúng ta
thay đổi

Em có sẵn sàng đau khổ?



Đường về nhà

Tôi là một đứa trẻ hạnh
phúc

Đàn bà không có 2 cuộc
đời để yêu tha thiết cùng 1

người đàn ông

Quên một người

Người đáng thương nhất

Từ bỏ

Anh ấy nhất định phải ra
đi!



Đàn bà (3)

Người yêu cũ có người
yêu mới

Anh đi về phía một người

Nỗi đau người trước

Quả báo

Tình Nhân



Nếu

Có những thứ không cần
quên

Gã khù khờ

Trả

Trẻ con yêu

Người chẳng thể quên

Thương

Nhường em bước

Vừa chia tay

Chán

Chuyến bay đêm



Tôi

Điều đặc biệt của người
đến sau

Dù anh có đi

Giả vờ

Người đến sau họ chỉ cần
một chút

Ai cũng cần cô đơn

Để tôi yên



Hội ebook
free

Khát khao sống trong những tháng ngày đau khổ

Khát khao sống trong những ngày đau khổ.

Có phải chỉ có khi đau thì người ta mới khóc?

Còn khi đã quá đau thì đa phần sẽ im lặng?

Tôi có một thói quen là

nói chuyện với chính tôi mỗi khi gặp chuyện buồn hay có những vấn đề không giải quyết được. Nghe có vẻ ngớ ngẩn nhưng tôi biết dù đúng hay sai, tốt hay xấu thì chỉ có tôi mới có thể giúp tôi được. Vì thế khi tôi nói chuyện với chính tôi, biết được tôi đang tồn tại và phải cố gắng vượt qua rất nhiều thứ.

Tôi luôn giữ mình ở

trạng thái có thể khóc để kiểm soát được nỗi đau. Đó là cách tôi chế ngự được những tổn thương không cần thiết cho bản thân tôi.

Ai cũng sẽ có những ngày thực sự tồi tệ trong đời, nó có thể là một cú ngã điếng người nhưng cũng có thể là một bài học vô giá để khắc cốt ghi tâm, hãy đón nhận niềm vui và cả những nỗi buồn để không những

biết yêu thương mà còn biết cảm thông.

Thế đấy, tôi khát khao sống trong những tháng ngày đau khổ, để hạnh phúc sẽ luôn vẹn tròn khi chạm vào tim tôi...



Em vẫn chưa có người yêu...

Em chẳng nhớ anh nhiều như em nghĩ, chỉ là thi thoảng em có vội khóc khi vô tình thấy anh lướt ngang. Nhưng khóc đó rồi thôi chứ không đắm đìa như trước.

Em chẳng buồn phiền khi anh yêu người khác, em

có cái kỷ niệm đẹp đẽ của chúng ta mang về giữ rồi, chắc có lẽ với sự tự tôn của em như thế là đủ.

Em thấy cuộc đời vẫn thật đẹp, em giấu một vài nỗi đau vào sâu rồi hiên ngang sống. Tất cả mọi thứ được em sắp xếp gọn gàng từ lúc anh đi.

Vậy mà đã hơn 3 năm rồi em vẫn chưa mở lòng

yêu ai, bỗng dưng em bật
khóc sau những yêu thương
của chính em, ngần ấy nụ
cười, ngần ấy nỗi đau để em
bàng hoàng tháo lớp mặt nạ
của chính mình rồi cười đau
đáu: “Hóa ra, em vẫn
đợi”...

Điều anh ấy không nhớ

Em sẽ chỉ nhớ nụ cười duy nhất của anh ấy, điều thời gian bảo không mà em vẫn tin nó tồn tại cho riêng em.

Em sẽ chỉ nhớ cái siết tay sau cuối, nơi anh ấy sẽ trở về sau mệt mỏi của những “cho đi”.

Em sẽ chỉ nhớ rằng tim em bóp nghẹn thứ tình cảm trong veo cùng lời hứa vô hình để được đi cùng anh ấy.

Em sẽ chỉ nhớ rằng em đã khóc thật nhiều khi anh ấy ra đi vì điều duy nhất anh ấy không nhớ là... đã từng yêu em...

Đàn bà (1)

Đàn bà có nhiều loại lắm. Có đàn bà đẹp, đàn bà xấu, đàn bà sang trọng, đàn bà quê mùa, đàn bà thông minh, đàn bà ngu ngốc...

Vậy mà, khi đàn bà khóc, giọt nước mắt ấy lại giống hệt nhau... Tất cả cũng chỉ vì một người đàn

ông họ quá yêu thương.

Bạn

Bạn bè là những người anh em do chính chúng ta lựa chọn.

Sẽ có những lúc không vui, những khi bực tức, sẽ có những hạnh phúc và cả những khổ đau. Sau tất cả, những ai còn ở lại thì có nghĩa họ thực sự muốn làm

anh em của bạn.

Cuộc đời trôi qua cái
vèo, đừng hoài công để ý
tới những người không
thương mình.



Khóc

Thật ra đôi khi ai cũng cần ngồi xuống mà khóc.

Khóc cho sự phản bội, ta ngẩng cao đầu cho qua.

Khóc cho tình yêu lớn mà vờ nghĩ rằng thời gian làm phai dấu.

Khóc cho nỗi đau vùng

vàng cất mãi vào trong.

Khóc cho những lần
buông tay không cố ý.

Khóc cho sự bất lực đôi
lúc tràn về chẳng báo trước.

Khóc cho vạn mối mệt
mà cuộc đời bắt phải có.

Khóc cho sự thừa thãi
dừng chân nơi chính bản
thân ta.

Khóc cho ngày hạ hê của

tháng năm dài căn cõi.

Khóc cho sự xót xa nơi
xương tủy khi mất đi người
yêu thương.

Khóc cho nhòai người
những kí ức xóa không
phai.

Khóc òa vội vã hay khóc
ngược vào trong thì đều là
nước mắt, đều rất mặn và
có vị hanh hao.

Đâu phải tự nhiên tạo hóa ban tặng con người nước mắt, món quà ý nghĩa nhất khi ta chẳng thể cười giữa nhân gian.

Thế nên, nếu cảm thấy muốn khóc thì cứ khóc, sao cứ phải giữ lại làm gì những thứ muốn ra đi?

Chỉ có đàn bà ngu ngốc thôi

Chỉ có đàn bà ngu ngốc
thôi.

Làm gì có đàn ông đều
cáng.

Chỉ có đàn bà ngu ngốc
thôi...

Chẳng phải đôi khi biết

đau mà vẫn lao vào rồi đổ
lỗi hết cho ái tình đấy sao?

Có những điều mà đau
thấu trời mây vẫn phải
buông tay. Vì có đi hay ở lại
thì cũng đều mang một giá
trị bằng nhau – giá trị
“không thuộc về”!

Đàn ông họ chỉ cần tự
tôn để sống.

Còn đàn bà mà chai sạn
cảm xúc thì sống không

bằng chết.

Đàn bà biết thương mình
trước thì đàn ông sẽ thương
đàn bà...

Anh yêu em!

Anh biết rõ điều đó khi chẳng cần bất cứ lời hứa nào trói buộc lòng nhau.

Anh học cách tha thứ, rồi chấp nhận tất cả chỉ để bước chân em không đi quá xa anh.

Anh lắng nghe âm thanh

từ những điều giản dị, trầm
lắng xung quanh mình.

Anh hiểu rõ những nhân
nại cần có để sẵn lòng yêu
một người vô điều kiện.

Anh nghĩ suy rất nhiều
về được-mất khi chạm vào
em.

Thế mà, khi ôm em anh
lại rất đau. Niềm đau chẳng
phải từ đối lừa, cũng chẳng
phải từ xót xa.

Chỉ là, anh không thuộc về nơi em đứng – thế nên dù có cố gắng gần nhau mãi mãi xung quanh sẽ nhuộm đậm một nỗi đau.

Anh yêu em - với số phận như thế vẫn là chưa đủ.

TITLE. THE STORY IS TOLD

SCENE

SEKIROGAD

SSORAGIY

SCENE 10

HE FOUND HER

DATE.

10.06.12

MEMO.



“Cái việc ngu ngốc nhất trên đời này chính là làm quân sư cho đấng đang yêu”

“Cái việc ngu ngốc nhất trên đời này chính là làm quân sư cho đấng đang yêu.”

Sự mù quáng của họ không cho phép họ nghe những điều phải.

Giả dụ họ có nghe thì họ cũng sẽ vờ như không hiểu. Giả dụ họ có hiểu thì họ cũng sẽ vẫn lao đầu vào.

Chúng ta có đặc quyền lựa chọn hạnh phúc nhưng lại rất nhiều lần tự chọn gom vào vô vàn nỗi xót xa.

Thương

Người ta chẳng bao
giờ thương nhau không
cay đắng.

Dù đơn phương hay
chung bước song hành.

Thương là sẽ cho đi
nhiều hơn lấy.

Là niềm vui sau nước

mắt lấn dài.

Người ta chẳng bao giờ
phản bội qua câu chữ.

Cứ lặng im lối bước đi
về.

Vì đôi lúc lời chia tay
khó nói.

Mà nói ra là đau xót
muôn phần.

Người ta chẳng bao giờ quên nhau sau thương nhớ.

Vì khắc ghi trong tiếng nói câu cười.

Những hiện tại là vãi vương quá khứ.

Tháng ngày trôi nổi đau vẫn nguyên lành.

Người ta nói với nhau
điều to lớn.

Như núi cao cùng mặt
biển muôn trùng.

Nhưng đôi lúc điều to
lớn nhỏ lại.

Như biết thương, biết
nhớ, biết mong chờ.

Chia tay chưa bao giờ là đau khổ nhất

Chúng ta sẽ đôi lần hứng chịu về cho riêng mình những nỗi đau ngoài sức chịu đựng.

Chia tay chưa bao giờ là đau khổ nhất, mất đi người đó mãi mãi trên thế gian mới là nỗi thống khổ triền

miên.

Thật tâm mà nói, đối với một người từng rất yêu dù họ đi qua chúng ta tàn nhẫn đến đâu, từ trái tim của một người từng yêu tha thiết chúng ta sẽ không bao giờ muốn nhìn thấy người ấy đau khổ. Có lẽ vì người ấy hạnh phúc ta cũng đón đầu mà không hạnh phúc thì nỗi xót xa càng nhiều.

Thế nên, chia tay cũng
được nhưng hãy hứa là sẽ
sống bình yên đâu đó trên
hành tinh này...

Hãy giấu nỗi đau đầu
tiên của tôi vào lòng Sài
Gòn có được không?

Tôi biết khóc lần đầu
tiên khi vừa chào đời.

Tôi biết cười lần đầu
tiên khi tôi cầm món đồ
chơi mẹ mua.

Tôi biết mừng vui lần

đầu tiên khi được vào công viên.

Tôi biết lưu luyến lần đầu tiên khi chia tay những đứa bạn trung học.

Và tôi biết đau lần đầu tiên khi anh ấy ra đi.

Mọi chuyện xảy ra rất nhẹ nhàng, anh ấy bảo rằng chúng tôi không hợp nhau dù tôi hiểu còn vô vàn những điều xót xa sau cái lý

do phổ biến ấy.

Tôi bỗng dưng thấy tim mình nhói lên một vũ khúc rạn vỡ, tôi nghe âm thanh của sự đổ nát ngay dưới chân mình.

Mọi thiết tha, đam mê và kiêu hãnh vùng vằng quay lưng với tôi. Tôi đau một nỗi đau bất tận.

Vì nỗi đau quá lớn?

Hay là vì đó là nỗi đau
đầu tiên?

Tôi bước qua những
ngày khốn khổ ấy thật khó
khăn. Bỏ từ bỏ một yêu
thương chưa bao giờ là dễ.
Nhưng rồi mọi chuyện cũng
qua, tôi chẳng nhớ gì nhiều
về anh ấy ngoài một cái tên.
Rồi một chiều xanh nắng, tôi
đang bước ngang ngã tư
đông đúc bỗng gặp lại ánh
mắt rất quen... ngõ ngang

và trong vút. Thứ xúc cảm đau nát tim tràn về rất nhanh trong phút chốc, lấp đầy hốc mắt tràn nước của tôi.

Rồi tôi nhận ra, anh ấy vẫn ở đấy nguyên lành cạnh bên tôi... Yêu thương có vui nhưng nỗi đau vẫn đây.

Hãy giấu nỗi đau đầu tiên của tôi vào lòng Sài Gòn có được không?

Để yêu anh ấy tôi đã
chấp nhận luôn cả người
yêu của anh ấy...

Tôi là người đến trước –
nhưng trong câu chuyện kể
không có tình yêu.

Cô ấy là người đến sau –
kể một câu chuyện rất ngắn
đại loại như: “Anh ấy yêu
chị”.

Đến trước hay đến sau
thì cũng thế.

Thời gian có là bao lâu,
vỡ nát là vỡ nát.

Gắn bó bền vững thì sao,
tan tành là tan tành.

Tôi chẳng biết là từ khi
nào mà anh ấy lại mang một
giá trị tuyệt đối về hạnh
phúc với cuộc đời tôi như
vậy.

Niềm vui của tôi không chỉ là những lúc bên anh ấy mà nỗi vui bắt nguồn từ nụ cười của anh ấy, từ những câu chuyện kể đời thường, từ những thăng trầm hay va vấp được sẻ chia... còn từ câu chuyện về cô ấy.

Để yêu anh ấy – tôi đã chấp nhận luôn cả người yêu anh ấy.

Đừng vội trách tôi ngu

khờ, ái tình ập đến, bản năng con người chỉ muốn thỏa mãn thật nhanh cơn khát ấy, chẳng ai đủ thời gian cho đúng và sai, tốt và xấu.

Năm tháng dài trôi đi. Tôi biết trong sâu thẳm mình rất đau khi yêu lại phải ôm đến hai người trong lòng.

Năm tháng dài trôi đi.

Không biết bao lần tôi dần
lòng bỏ đi.

Năm tháng dài trôi đi.
Tôi nghe tim mình vỡ nát
như một thói quen.

Yêu một người... là điều
khó định nghĩa lắm.



**Tôi muốn được yêu
một người thật lâu**

Để tất cả những bình yên
được trở thành thói quen,
cho lòng tôi lắng lại những
âm thanh gần gũi mỗi chiều
tà.

Tôi muốn được yêu một
người thật lâu.

Những chuyến đi luôn
ẩn chứa bao trải nghiệm, để
tôi thấy những cái ôm siết
thật ấm áp.

Tôi muốn được yêu một
người thật lâu.

Vì tôi muốn tin vào cô
tích, tôi muốn sống những
tháng ngày trẻ trung và già
cỗi bên một người duy nhất.

Tôi muốn được yêu một
người thật lâu.

Khi mọi vật chất nhẹ
tênh, sự phản bội nhạt dần
thì tôi vẫn sẽ kiêu ngạo với
tình yêu của mình.

Tôi muốn được yêu một
người thật lâu.

Để trải qua những cung
bậc buồn vui của chiều dài
cuộc đời này với cùng một
bàn tay, cùng một nụ cười.

Tôi muốn được yêu một

người thật lâu.

Vì tôi sợ những điều mới sắc nhọn của nát những điều cũ kĩ yêu thương, vì tôi sợ những gì chóng chán, nhạt vị và nhuộm màu lợi dụng.

Thật muốn được yêu một người thật lâu.

Vì tình yêu tôi bé lắm, chỉ đủ cho một người mà thôi.

Yêu một người thật lâu,
là điều kì diệu nhất tôi có
thể dạy cho trái tim mình
giữa những vội vã bon
chen, giữa những thấp hèn
lừa lọc. Khi tôi biết nghĩ về
một người thật nhiều và cho
đi bằng tất cả chân thành.

Tôi tin – sẽ có người
cũng muốn yêu tôi thật lâu.



**Đứng dưới bầu trời
rộng lớn này bạn là ai?**

Bạn không phải là người
có một tuổi thơ lành lặn.

Bạn không có một gia
đình hạnh phúc.

Bạn khuyết tật.

Bạn đồng tính nhưng
không thể chấp nhận bản

thân và lo sợ ánh nhìn của xã hội.

Bạn trầm cảm và lệt thối giữa đám đông.

Bạn sống như thể bị cả thế giới quay lưng.

Bạn hạ mình để có miếng ăn mà sống.

Bạn từng lừa gạt.

Bạn hẹn hò cùng một lúc nhiều người.

Bạn trộm cắp.

Bạn xấu xí.

Bạn sống một cuộc sống
nghèo khó.

Bạn luôn đứng chót lớp.

Bạn là kẻ bất tài trong
công việc.

Bạn tẻ nhạt và thiếu tình
tế.

Bạn thất tình và cảm

thấy muốn chết.

Bạn mất phương hướng
trong cuộc sống.

Bạn luôn bị ức hiếp.

Bạn yếu đuối và nhu
nhuợc.

Bạn buồn nhiều hơn vui.

Bạn là ai? Khi ngân hà
vẫn đang đổi theo từng phút
giây bạn vùng vẫy để sinh
tồn với cuộc sống này.

Bạn là ai? Một người bình thường hay kẻ ngông cuồng vĩ đại muốn chạm tay vào ước mơ của mình.

Bạn là ai? Phải chăng cũng chỉ là một người bình thường muốn được yêu thương?

Có bao giờ bạn tự hỏi mình điều đó, có bao giờ bạn thấy tự hào vì đã được sinh ra?

Hãy đứng lên, xé lớp áo
ngụy trang và cho thế giới
biết về sức mạnh của bạn.

Tôi không sợ cái chết mà
sợ sự sống vô vị, trôi tuột
qua cuộc đời người này,
phai dấu ở cuộc đời người
kia.

Bạn phải sống sao để tất
cả mọi người xung quanh
đều trả lời được câu hỏi:
“Bạn là ai?”.

Tiền bạc và danh vọng đến cuối cùng cũng chỉ là sương khói tan trong cõi hư vô mà thôi. Tất cả chúng ta... tất cả... không bao giờ có cuộc đời thứ hai để nói lời yêu thương và chứng minh rằng mình kiên cường. Hãy làm điều đó ngay bây giờ!

Anh đã hết yêu em

Tại sao vẫn là một ngày trời xanh nắng anh bước giữa lòng thành phố nhỏ này mà nghe tim mình trống trải đến đau khổ.

Anh nghĩ về những thói quen của chúng ta một cách bình tĩnh.

Chẳng có gì thay đổi
ngoại trừ việc anh đã hết
yêu em.

Trong một khoảnh khắc
ngắn ngủi nào đó, anh hiểu
rõ lòng anh thật nhẫn tâm,
anh thấy mọi suy nghĩ đều
đáng ghét, điều tàn dưới
những tượng đài do chính
anh đã xây.

Tình yêu bỗng dưng phủ
phàng trôi tuột khỏi trái tim

anh, để mọi thứ nhớ thương
trở thành xa xỉ.

Anh chẳng yêu thương
thêm một ai khác, cũng
chẳng phiền lòng hay trách
hờn về tình yêu của em.

Chỉ là lạ lẫm em ơi, một
buổi sáng thức dậy anh như
bị ai đánh cắp tất cả hoài
niệm về em, bỏ lại trong anh
một quầng đời trống trơn
đến lạnh lùng.

Anh đã từng nghĩ mình thật xấu xa khi không thể giải thích cho sự ra đi của chính mình.

Tại sao tình yêu dừng lại? Tại sao?

Tình yêu – đến bao giờ anh thấy được tường tận con đường nó sẽ đi, đến bao giờ xúc cảm được giữ lại mãi mãi trong tim anh.

Đứng dưới bầu trời này,

nước mắt anh bỗng chốc lăn
dài nghẹn đắng cổ họng vì
anh biết điều tốt nhất anh có
thể làm cho người rất yêu
anh là thẳng thắn nói với cô
ấy rằng: anh đã hết yêu em.

Và thế là có một người
ra đi đã khóc...

Làm gì có kiếp sau

Khi con người ta cảm thấy vô vọng với thứ tình yêu đang có người ta mới hứa đến kiếp sau.

Em thật lòng chẳng cần những điều vĩ đại được lưu truyền ngàn năm sau nữa.

Cũng chẳng cần xây

tượng đài cho những tháng
năm chờ đợi mỗi mòn.

Chẳng cần đâu anh
những điều viễn tưởng, con
đường tình yêu ở thiên
đường xa lấp lối.

Hãy quay về với em nếu
ngày mai không bao giờ
đến. Hãy yêu em thêm lần
nữa vì em chẳng biết tìm
anh ở đâu vào kiếp sau.

Chỉ cần yêu anh, em sẽ

thôi không nghĩ suy.

Chỉ cần yêu anh, em sẽ sống một đời trọn vẹn.

Việc bình yên nắm tay một người, tự hào bước giữa cuộc đời nó ý nghĩa hơn nhiều những yêu thương bằng lời nói, sớm muộn cũng trôi tuột giữa những ồn ào.

Thấy không anh, làm gì có kiếp sau. Người ta còn

phải trả biết bao nhiêu
duyên số ở từng kiếp người,
đừng để ta nợ nhau thêm
kiếp nữa.

Thấy không anh, làm gì
có kiếp sau. Làm gì có mãi
mãi. Chỉ có một người cho
một lần yêu duy nhất và
một đời là đủ.

Thấy không anh, làm gì
có kiếp sau.

Mà nếu có... chắc gì đã

nhận ra nhau!

Hãy để em khóc

Sau bao năm, tôi bất chợt gặp lại anh ấy – người đàn ông luôn tin rằng tình yêu của chúng tôi là duyên phận vô chùng.

Bốn năm yêu nhau, anh ấy đã nói rằng anh ấy phải ra đi. Mây trời man mác, gió thổi nhẹ qua mái tóc

bồng bênh của anh ấy. Đứng đối diện để nghe những lời nói như dao cắt ấy, sao tất cả tôi thấy chỉ là bờ vai vững chãi nơi tôi muốn được tựa vào suốt đời. Ánh mắt trong veo, tôi ước được nhìn thấy vào mỗi bình minh. Và nụ cười hiền lành chẳng tì một nỗi đau sau mỗi hoàng hôn.

Tôi đã rất muốn níu kéo người đàn ông ấy.

Thế nhưng tôi đã không làm gì cả, tôi bất giác nghĩ rằng đã đến lúc anh ấy cần phải ra đi, vậy thôi. Những tháng ngày sau đó tôi đã đi về những con đường cũ kỹ, thấy anh ấy đâu đó chờ tôi. Tôi đã từng ngồi hàng giờ liền với những món quà anh ấy tặng tôi. Tôi đã từng thức trắng nhiều đêm vì một nỗi nhớ quá sức chịu đựng. Tôi đã từng mơ những giấc

mơ khác nhau vì cùng một người. Tôi đã từng lang thang khắp nơi để cố quên thật nhanh những điều không muốn nhớ. Tôi đã từng cảm thấy lòng mình thật đau đớn và cuộc đời thật quá tàn nhẫn. Tôi đã từng thử yêu một người khác với những vụng dại của kí ức về anh ấy. Hôm nay, thấy anh ấy đứng đó. Vẫn bờ vai vững chãi, ánh

mắt trong veo và nụ cười
hiền lành. Tôi bỗng bật
khóc, khóc òa như một đứa
trẻ.

Anh ấy nhìn tôi sao
guợng một câu chào trước
những giọt nước mắt lăn
dài.

Làm sao anh ấy biết
được, từ khi anh ấy ra đi tôi
đã phải sống rất mạnh mẽ,
tôi đã làm nhiều thứ để nhớ

anh ấy, để quên anh ấy, để sống một mình với cuộc sống hỗn độn của tôi.

Chỉ có duy nhất một điều tôi không làm là khóc... điều đáng lẽ tôi nên làm khi anh ấy ra đi.

Đôi khi trong cuộc sống chúng ta nên có những giây phút thật sự yếu đuối, để mở cửa cho nước mắt chảy xuôi, cho nỗi đau trôi xa.

Đừng cố gắng mạnh mẽ để
rạn vỡ âm thầm sống cùng
tháng năm, điều mạnh mẽ
không cần thiết ấy đối với
người đã ra đi thì có là gì...



Cô ấy

Cô ấy không quá xinh đẹp, chân chẳng dài và cũng chưa từng tồn tại những tham vọng về sự nghiệp lớn lao.

Cô ấy rất khó để nhận ra giữa đám đông vì cô ấy nhỏ bé, bình thường và giản dị.

Cô ấy nói với anh rằng
mình đã có thai.

Người đàn ông ấy mỉm
cười ôm cô vào lòng mà
chẳng hiểu vì sao hai dòng
nước mắt cứ tuôn chảy
không ngừng.

Cô ấy không cần có quá
nhiều nhưng có đủ một
người đàn ông tốt để trở
thành người phụ nữ hạnh
phúc nhất thế giới.

Nếu nhất định phải ra đi

Nếu nhất định phải ra đi, hãy cứ lặng yên mà ra đi.

Anh không cần phải nói “nếu như” vì em biết nếu còn yêu thì không có gì là không thể.

Bằng tất cả lòng vị tha
và tình yêu to lớn chúng ta
đã từng có.

Bằng tất cả nụ cười và
nước mắt em rơi.

Bằng tất cả những tháng
ngày mặc đôn đau dưng
bước.

Bằng tất cả chúng ta của
ngày ấy.

Em chúc anh hạnh phúc.

Nhắm mắt một đời
người.

Nhắm mắt một tình yêu.

Người yêu cũ

Đừng bao giờ oán trách những nỗi đau, chẳng phải ai cũng cần những ngã rẽ để lớn lên đấy sao?

Đừng bao giờ hối hận bởi những tình yêu từng một lần rơi nước mắt, chẳng phải ai cũng cần biết mình đang sống đấy sao?

Đừng bao giờ trả thù người làm tổn thương mình, sống cuộc đời thanh thản đã là cách trả thù xuất sắc nhất.

Đừng bao giờ trở lại với điều từng một lần quay lưng, chẳng phải sớm muộn gì điều đó cũng sẽ lặp lại thêm lần nữa đấy sao?

Đừng bao giờ khóc khi gặp lại nhau, chẳng phải giọt nước mắt dù mặn đắng

hay ngọt ngào cũng chỉ là vết cắt dài cho những điều đã qua đây sao?

Đừng bao giờ hy vọng quá nhiều vào những năm tháng cô đơn, chẳng phải thất vọng sau những thất vọng là điều thật tồi tệ đây sao?

Đôi khi bất chợt nghĩ về họ, lòng ta sẽ chỉ toàn là những nỗi buồn mênh mông

vì...

... người yêu cũ chỉ nên
là người yêu cũ.

Họ đã yêu thương ta.

Họ đã đi qua ta.

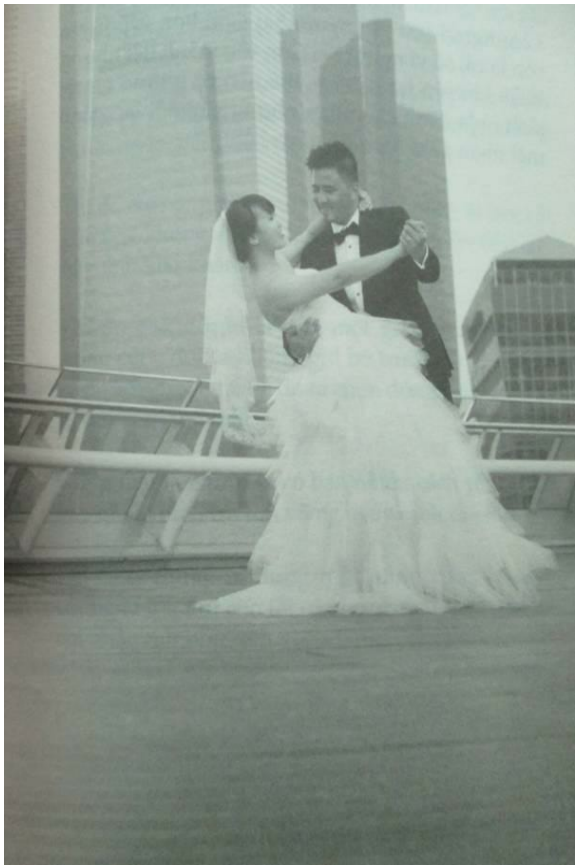
Họ đã ít nhiều ở trong
ta.

Nhưng quyền năng về
tình yêu đối với ta đã vơi đi.

Hãy xem họ như những

cơn mưa, đôi khi ồn ào, đôi khi lặng lẽ nhưng sẽ luôn tồn tại để nhắc nhở ta về những khắc nghiệt, về những đổi thay...

Bài học này, ai cũng cần phải học.



Sài gòn

Làm bạn với người Sài Gòn cần nhất là cái duyên. Tuy có những vòng tròn nghiệt ngã giữa người này kẻ nọ nhưng những người sinh ra để là bạn của nhau đến cuối cùng sẽ ngồi lại với nhau.

Làm người yêu với

người Sài Gòn hơn cả:
duyên còn là cái số vì người
Sài Gòn yêu mãnh liệt
nhưng hiếm khi yêu lại hai
lần, thế nên có những người
sinh ra là dành cho nhau
nhưng vẫn đôi lần đánh mất
nhau giữa Sài Gòn này...

Khi chúng ta phải đứng một mình

Thì đó chẳng qua là tạo
hóa đang muốn dành chút
thời gian dạy ta cách phải
đứng thẳng bằng trên chính
đôi chân này.

Thì đó chẳng qua là
những khoảnh khắc để mà
ghi nhớ ngàn đời về sự lạc

lồng, cô đơn và ngu ngốc.

Thì đó chẳng qua là ta đang cho phép ta được tự do tự tại giữa thế gian khi những yêu thương không được trả lại bằng yêu thương.

Thì đó chẳng qua là giọt nước mắt không ai lau, cái gục ngã không ai đỡ, để biết rằng lớn lên trên đời này thật khó khăn.

Thì đó chẳng qua là đến một giây phút nào đó trong cuộc đời ta không giữ bỏ trước thì ắt hẳn sẽ có người giữ bỏ ta. Là do ta chọn đóng vai người ra đi hay ở lại mà thôi.

Đúng thật là người ta có bao nhiêu cách yêu, sẽ có bấy nhiêu cách trả thù và ngàn ấy cách tha thứ.

Cái cách chúng ta đứng

một mình cũng là cách
chúng ta tha thứ cho tất cả
những người đã qua và chỉ
nhận thứ bình yên giản dị
nhất về mình...

Vết sẹo

Có phải tất cả chúng ta đều lớn lên với ít nhất một vết sẹo ở đâu gỏi?

Chúng ta đều học chung những bài học đầu tiên về bò, đi, chạy và chúng ta đều ngã ở đâu gỏi?

Chúng ta đều khóc ở

những lần vấp ngã đầu tiên...

Có bao giờ bạn nhìn đầu gối mình, phát hiện ra một vết sẹo rất cũ và bật cười khi nghĩ rằng có rất nhiều người cũng đã từng vấp ngã giống như bạn.

Thật ra một vết sẹo ở đầu gối là một chuyện đáng tự hào đấy chứ, một bài học nhỏ nhưng nhớ lâu về

những lần đứng lên mạnh mẽ!

Đồng tính

Tôi có rất nhiều bạn bè là người đồng tính.

Đa phần họ đều rất giỏi, một phần là vì bản chất được sinh ra với sự nhạy cảm, rung động nhiều hơn những người khác nên việc gì họ làm cũng trôi chảy hơn, một phần vì họ muốn

được tôn trọng, muốn được sống ngang hàng với những định kiến xã hội.

Đồng tính không phải là một căn bệnh.

Điều này tôi nghe sách báo giải thích nhiều rồi nhưng trong suy nghĩ một số người thì cái gì cứ khác đi bình thường thì là “bệnh” và trong vô vàn những lý luận thiếu bao dung thì

đồng tính là “bệnh”.

Một căn bệnh lạ không cần kê toa, cũng chẳng thể chữa trị bằng thuốc. Căn bệnh được hình thành từ suy nghĩ hạn hẹp và trái tim ích kỷ của rất nhiều người.

Đồng tính không phải là một cái tội.

Nếu đó là một cái tội thì chắc tòa án sẽ đông nghẹt người và các luật sư sẽ

chẳng biết đưa ra mức án nào với những con người đôi khi mắc tội lúc vừa lọt lòng mẹ.

Chẳng ai tuyên án tử hình một người đàn ông không thể yêu phụ nữ. Hay xử chung thân một người phụ nữ vô cảm với đàn ông.

Đồng tính không phải điều bất hạnh.

Ít nhất với một số người

tìm ra chính mình giữa bề
bộn những ngược xuôi đã là
một điều hạnh phúc rồi.

Chẳng ai muốn đi trái
với tự nhiên.

Chẳng ai muốn sống
cuộc đời khác biệt.

Chỉ là nấc xúc cảm rung
động cùng tần số với những
người cùng giới, thế thôi.

Quy đổi ra tình yêu, hóa

ra nhân loại vẫn vô tội. Cái sinh tử mong manh, ai cũng sẽ trải qua hết một kiếp người. Có người loay hay hơn nửa đời người vẫn không biết mình là ai, có người nhắm mắt xuôi tay vẫn mang một nỗi đau không thể nói.

Vũ trụ bao la và thượng đế yêu quý tất cả nhân loại như con ngài.

Người đồng tính đa phần không thích bị thương hại và không cần lòng thương hại, tự họ vẫn sẽ sống và vươn lên cùng với số phận của họ, với rất nhiều định kiến trong xã hội của họ.

Thế nên, nếu không thể đồng cảm xin hãy... im đi! – đó đã là một việc làm rất tốt rồi bởi những con người tưởng mình lạnh lặn như lại

thiếu mất trái tim.

Trên nóc nhà là thiên đường

Tôi ra đời khi gia đình chưa khá giả, nghe mẹ kể rằng ba tôi có một thói quen là rất hay vớt những đồng xu lên nóc tủ, vì thế khi nhà hết tiền ba lại trèo lên nóc tủ gom những đồng xu lại và mua sữa cho tôi.

Ngày bé tôi lại còn rất khó ăn, bữa nào mẹ cũng trầy trật đủ các loại cháo, sữa. Ba thì hết ca hát lại lấy đồ trùm tivi múa lân cho tôi xem.

Chắc vì thế mà tôi lớn nhanh trong tình thương yêu vô bờ bến của ba mẹ tôi.

Trước cửa phòng ba mẹ là một cái giếng trời, mà theo trí nhớ tôi ngày đó thì

không bao giờ tôi nhìn thấy
nóc cả. Cái giếng trời đối
với tôi là một điều gì đó rất
kì bí, nơi mà ba tôi có thể
bịa ra hàng trăm câu chuyện
cổ tích về những đứa bé
ngoan sẽ được đến thiên
đường dạo chơi.

Ba nói: “Thiên đường là
một nơi rất xa mà không
phải ai cũng tới được, chỉ
những người nào sống thật
tốt mới có cơ hội lên thiên

đường.”

Tôi hỏi: “Xa là ở đâu vậy ba?”

Ba: “Trên nóc nhà mình.”

Tôi: “Wow, thật xa ba nhỉ...”

Rồi tôi lớn lên, cao dần, theo năm tháng tôi lại nhìn thấy xa hơn cái giếng trời, rồi tôi có thể nhìn thấy nóc

nhà mình. Tôi đã bật ra thành tiếng: “Thiên đường, nó nằm ngay trên kia.”

Cho đến ngày khi tôi biết trên nóc nhà chỉ là một bầu trời xanh cao bát ngát, còn thiên đường là nơi chưa hẳn tồn tại thì tôi đã lớn lên rất mạnh mẽ và ngoan ngoãn với suy nghĩ “trên nóc nhà là thiên đường”.

Hãy sống như một đứa

trẻ nhỏ. Chúng chỉ cần một niềm tin bé xíu đã có thể sống mãnh liệt vì điều chúng tin, không hoài nghi, không nôn nóng và cho dù đôi khi điều chúng thấy không như tưởng tượng thì chúng cũng sẽ không buồn lâu vì thực ra điều chúng muốn thấy đã luôn nằm trong tim chúng mỗi ngày một cách rõ ràng và tinh khiết.

Có phải ai cũng đã từng có một giấc mơ rất ngô nghê ngày thơ bé mà dù sau này lớn lên khi biết sự thật về nó chúng ta cũng vẫn rất yêu thương nó, đơn giản vì nó đã sống cùng chúng ta qua suốt những ngày tháng êm đềm nhất.



Bạn thân

Salem là món quà mẹ tặng khi tôi tốt nghiệp lớp 9, lúc đó ra chợ chó mèo để chọn lựa trong vô vàn những ánh mắt khát khao một mái nhà thì Salem được đón về với giá 25.000 đồng.

Vậy mà đã 10 năm kể từ khi Salem còn là một con

mèo mới mở mắt, ít bạn bè
nào của tôi biết vì sao tôi
thương Salem nhiều như
vậy.

Có những khó khăn vấp
vấp trong cuộc sống, có
những thứ yêu thương đồ
vỡ, có những nụ cười như
thể rất bình yên của tôi với
mọi người xung quanh thì
đôi lại là những đêm ôm
Salem khóc ướt lông nó.

Tình bạn đôi khi chỉ đơn giản là sự nhẫn nại trong im lặng, nó không cần bất kì thứ vỏ bọc ồn ào và hoa lệ nào khác. Tôi sống qua những buồn vui, những thăng trầm, gia đình chuyển đến ba căn nhà rồi... Salem vẫn ở đó 10 năm trời chỉ là những tiếng meo meo nhưng đó lại là cả một thứ hạnh phúc dạt dào với tôi.

Dù cuộc sống thật nhiều

đổi thay, đôi lúc tôi bận rộn quay cuồng nhưng lúc nào mở cửa về nhà cũng thấy Salem ngồi đợi.

Ai cũng có một con vật cưng mà chúng ta nghiêm nhiên gọi bằng BẠN, nơi tuổi thơ gắn bó hay đơn giản chỉ là muốn đặt niềm tin vào một nơi an toàn hơn.

Có lẽ thật đúng khi nói: một con vật nuôi khi mang

về nhà sẽ chẳng quan tâm bạn giàu hay nghèo, đẹp hay xấu, chẳng màng đến địa vị xã hội của bạn, những bộ đồ bạn mặc có long lanh hay rách rưới, từ những chiếc xe hơi đẹp đẽ đến những chiếc xe đạp cà tàng hay thậm chí bạn chẳng có chiếc xe nào.

Hãy yêu thương nó thật lòng và nó cũng sẽ đáp trả lại yêu thương đó nhiều như

thế.

Vuột mất quả bóng bay

Một trong những cảm giác sợ hãi nhất đối với các bạn ngày bé là gì?

Với tôi, đó là cảm giác vuột tay mất một quả bóng bay yêu thích.

Trong suy nghĩ một đứa trẻ thì quả bóng bay có thể

là rất lớn nếu không nói quá nó đã từng là cả kho báu với tôi. Cái cách những đứa trẻ thèm thuồng ngắm nhìn quả bóng của tôi, một số đứa khác thì khóc thét đòi bố mẹ mua cho khiến tôi luôn hãnh diện bước qua chúng.

Thế rồi, trong một phút chốc lơ là tôi vượt tay để quả bóng bay mãi lên trời cao, thứ cảm giác hụt hẫng

ngõ ngang và vô vọng.

Có phải là các bạn vẫn luôn nhìn theo quả bóng ấy đến khi nó chỉ còn là một dấu chấm nhỏ và rồi biến mất tăm trên bầu trời. Sự ân hận, dần vật pha đậm nỗi tiếc nuối trải dài trên đường bóng bay vì biết rằng chẳng có phép màu nào khiến chúng bay ngược trở lại.

Lớn dần lên, tôi chẳng

còn chơi bong bóng, nhưng đôi lần vẫn phải trải qua thứ cảm giác vượt tay đánh mất ai đó mãi mãi, để rồi lại nhìn theo đến khi người ta chỉ còn là một cái chấm nhỏ nơi cuối đường vì biết cũng như trái bóng kia chẳng phép màu nào khiến người ta quay về.

Vẹn nguyên thứ xúc cảm đau đớn ngày bé khi đứng hẳn thân nhìn thứ mình yêu

thương bay xa, tôi đã đôi lần tưởng mình gục ngã trên con đường người ta bước đi.

Tất cả chúng ta đều sẽ quyết định cầm những quả bóng bay nào trên tay mình nhưng chỉ có tình yêu thực sự, lòng quan tâm, sự lắng lo chân thành mới khiến chúng ta giữ được quả bóng đó nếu không là mãi mãi thì cũng đủ lâu để tự nguyện

buông tay.

Còn bao nhiêu ngày để yêu thương được cho đi?

Nhìn lên bầu trời và đếm xem đã có bao nhiêu quả bóng vì vô tâm mà ta đánh mất?

Một đời người – tính bằng số bóng bay mất là vừa đủ khắc khoải.

Chẳng nỡ bỏ bao giờ

Tôi sợ lắm những lần bị
buông tay

Nên khi nắm tôi thường
không buông trước

Dù đến sau hiểu niềm tin
rất ít

Vẫn chờ mong vẫn
thương nhớ vô cùng.

Tôi sợ lắm những lần bị
quay đi

Nơi tôi đứng nhìn bờ vai
ai khuất

Và nước mắt đang sau
hay quệt vội

Mỗi người qua một kí
ức mang về

Tôi sợ lắm những lần giả
vờ thương

Là người ấy sắm vai
nhân tình cũ

Những lo lắng nhọc
nhằn sau mặt nạ

Cố để thương nhưng
chẳng cố kéo về.

Tôi thường trách mình
không đủ nhân tâm

Để đi trước những
người hay vội bước

Nhưng ai biết tình

thương khi đã bỏ lỡ

Giữ thì đau – chẳng nỡ
bỏ bao giờ.



Người thương nhì

Chúng ta sẽ luôn có một người mà chúng ta quyết định cất rất sâu trong lòng và mang theo suốt cả cuộc đời. Người đã mang đến cho ta mọi hi vọng ái ố trong tình yêu, bước đến và rồi ra đi nhưng mãi mãi là một vết hằn rất đau trong ta – người

đó tên là “Người thương nhất”.

Chúng ta lại yêu sau một lần đổ vỡ.

Chúng ta lại tin sau một lần gục ngã.

Chúng ta lại phải đi con đường phía trước khi đã tìm được người đồng hành kế tiếp.

Sau một nỗi đau rất lớn,

chúng ta nghiêm nhiên sở hữu một trái tim rắn rỏi, chúng ta nghiêm nhiên sở hữu một đôi chân vững chãi và chúng ta nghiêm nhiên biết cách nuốt nước mắt vào trong.

Nắm tay người tiếp theo, dù có thương đến mấy thì niềm tin ta cho họ gọi là thứ niềm tin còn sót lại.

Sánh vai người tiếp theo,

dù có thương đến mấy thì tình cảm ta cho họ gọi là thứ tình cảm vơi đây lưng chừng.

Nỗi ám ảnh của quá khứ luôn mang ta trở về với hoài niệm. Kỷ niệm cũ luôn được vô tình đặt lên cán cân so sánh.

Họ phải chăng là người thiệt thòi rất nhiều khi vẫn ngày qua yêu thương chúng

ta trọn vẹn nhưng với chúng ta họ chỉ mang tên “Người thương nhì”.

Bằng một sự ích kỷ và tôn sùng quá khứ, chúng ta luôn nhân tâm đặt họ sau “Người thương nhất”.

Có bao giờ chúng ta dừng lại và nghĩ rằng:

Người thương nhất là người đã ra đi cùng quá khứ.

Người thương nhì là người mang hiện tại về với chúng ta.

Quá khứ là điều không thể thay đổi dù chúng ta có hết đời yêu thương.

Hiện tại là điều có thể có và cũng là điều có thể trở thành quá khứ.

Vậy tại sao chúng ta vì một quá khứ trôi đi mà lại

phải nhọc lòng đánh mất
hiện tại to lớn này về tay
quá khứ một lần nữa.

Hãy luôn ghi nhớ rằng:
“Người thương nhì” ở hiện
tại đôi khi còn giá trị hơn
rất nhiều “Người thương
nhất” ở quá khứ.

Lắng lòng lại và nhìn
quanh xem chúng ta có nên
ôm chầm một ai đó tên
“thương nhì” vào lòng

không, họ vẫn luôn nhẫn nại chờ đợi chúng ta đẩy thôi.

Đến sau không bao giờ có lỗi. Ai cũng có quyền được hưởng yêu thương. Hãy rộng lòng cho quá khứ trôi đi và trân trọng hiện tại, có được không?

Có bao giờ

Có bao giờ anh tự hỏi rằng người ta bảo cô ấy rất lãng mạn, thế mà anh lại chẳng thấy cô ấy làm điều đó với anh không?

Có bao giờ anh tự hỏi rằng tại sao cô ấy không nhắn tin cho anh vào mỗi sớm mai hay chỉ đơn giản là

để kết thúc một ngày không?

Có bao giờ anh tự hỏi rằng tại sao cô ấy hiếm khi ôm chặt anh không?

Có bao giờ anh tự hỏi về những chuyến đi dài đầy im lặng của cô ấy cùng anh không?

Vì cô ấy đang phải mạnh mẽ yêu anh bằng nỗi đau còn sót lại đây anh.

Dù anh có không thấy sự
lãng mạn của cô ấy thì hãy
suy nghĩ xem cô ấy chưa
từng quên ngày anh bước
đến bên cô ấy.

Dù anh có chờ đợi mãi
thì cô ấy cũng chẳng dám tự
lòng gửi tin nhắn cho anh
đâu, cô ấy biết điều đó sớm
muộn gì cũng sẽ trở thành
thói quen đau đớn nhất khi
anh ra đi.

Dù không ôm chặt anh nhưng có phải những lúc anh yếu lòng nhất, cô ấy vẫn luôn ở phía sau ôm anh rất nhẹ nhàng không.

Dù có muốn nói thật nhiều điều với anh, cô ấy cũng sẽ im lặng để cảm thấy anh nhiều hơn, để những điều ngày hôm nay sẽ được cô ấy ghi nhớ suốt đời.

Cô ấy ước chỉ có thể cười

bỏ lớp áo của mình trước mặt anh để anh thấy rằng, cô ấy chẳng còn gì ngoài những vết thương và tình yêu chân thành dành cho anh, cô ấy chỉ muốn lột trần thân thể để anh được chạm vào bờ vai đang run lên bần bật của cô ấy – chớp mắt nửa đời kiếm tìm nhau.

Thương cô ấy không phải vì tình yêu đầu đời mà hãy thương cô ấy vì sau rất

nhieu nỗi đau, cô ấy vẫn lựa chọn anh.

Thương cô ấy không phải vì những ngọt ngào mà hãy thương cô ấy vì sự sâu sắc.

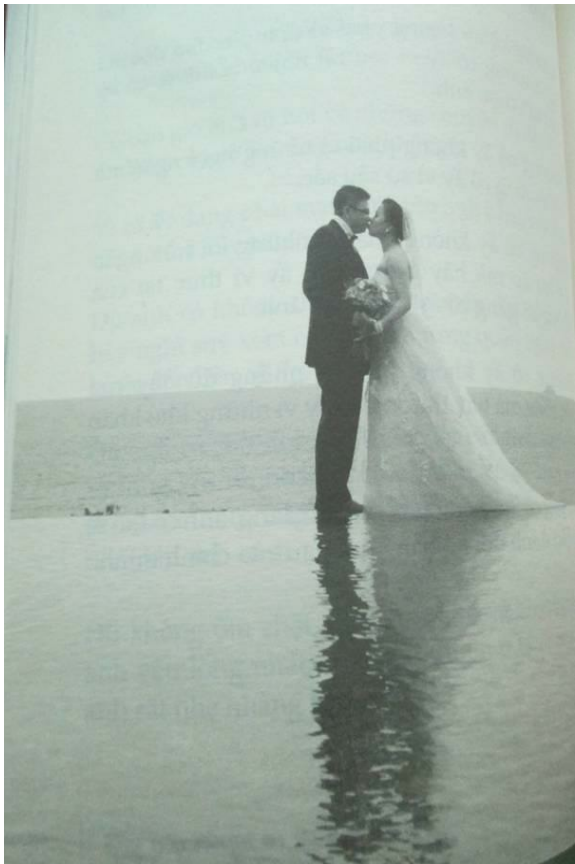
Thương cô ấy không phải vì những lời hứa ngàn đời hư ảo mà hãy thương cô ấy vì thực tại của những cố gắng cô ấy dành cho anh.

Thương cô ấy không

phải vì những đủ đầy của cuộc sống mà hãy thương cô ấy vì những khó khăn vẫn chờ đợi.

Thương cô ấy – là điều không dễ dàng, anh có thể sẽ đôi lần đánh đổi nó bằng nỗi đau của chính mình.

Vậy anh có sẵn sàng không?



Đàn bà (2)

Thật ra, đàn bà yêu giống nhau và đàn bà khi buồn thường hay xõa tóc chẳng biết là vì muốn buồn đau trôi tuột theo tóc hay vì họ muốn che đậy gương mặt của mình sau tóc.

Đàn bà dù xấu hay đẹp họ cũng luôn yêu nguyên

vẹn.

Đàn bà dù giàu hay nghèo họ cũng luôn rộng lượng thiết tha.

Đàn bà dù hạnh phúc hay khổ đau họ cũng sẽ trở về sau tất cả.

Trong muôn vạn sinh linh chia sẻ vũ trụ này, đàn bà nghiêm nhiên được trời đất ban cho lòng vị tha, tính bao dung và nhẫn nại mà

chỉ có trong khó khăn cùng cực nó mới được bộc lộ tối đa.

Đàn bà dù níu giữ hoặc buông tay thì chung quy cũng là vì họ thương đàn ông quá chân thành.

Đàn ông cần công danh, địa vị, hào quang, tiền bạc và rất nhiều đàn bà.

Đàn bà thì chỉ cần một người đàn ông.

Tôi viết vài dòng ngắn gọn để đàn ông thấy quý hơn đàn bà và để đàn bà thương lấy mình một chút nữa.

Vì chẳng phải đàn bà luôn giấu vui buồn vào tóc, đàn ông vuốt tóc đàn bà mãi mà chẳng hề thấu những buồn vui đấy sao?

Đừng tương tư tôi nhé!

Này. Đừng tương tư tôi em nhé.

Nụ cười hờ tôi không dành cho em.

Lời tôi nói nửa câu vò một nửa.

Tiếng tôi thưa tôi chẳng thiết em chào.

Thế đấy. Đừng tương tu
tôi em nhé.

Kẻ đa tình chưa chắc đã
yêu em.

Tôi chỉ muốn một người
chờ dưới nắng.

Một người đưa. Một
người tiễn tôi về.

Vì thế. Đừng tương tu
tôi em nhé.

Nụ cười xa cho nỗi nhớ
rất gần.

Nhiều hằn vết cuộc đời
tôi đau đớn.

Có thêm em, thêm một
nấc thẳng trăm.

Xin đấy. Đừng tương tư
tôi em nhé.

Em với tay ôm xiết tôi
vào lòng.

Thì đêm tối mang hình

hài quên lãng.

Sáng hôm sau ngỡ mộng
mị qua đời.

Đừng khóc. Đừng thương
tư tôi em nhé.

Nếu có yêu xin hãy giữ
trong lòng.

Vết thương cũ cắt vết dài
hiện tại.

Tôi chẳng thương một
bóng dáng ai gần.

Chào nhé. Người tương
tự nhỏ bé!

Nụ cười em đã khiến tôi
lay lòng.

Em không bước thôi thì
tôi đi trước.

Để chẳng ai mang kí ức
ai về.

Em sẽ xách dép và bước ra khỏi cuộc đời anh

Chia tay là một động từ đau đớn nhất khi một người vẫn còn thương một người. Người ta hay nói với nhau về duyên phận và khi chia tay sẽ luôn có một người vùng vằng đi trước, một người ở lại cứ gặm nhấm

mọi thứ như ngày hôm qua.

Thật ra là gì?

Thật ra là chúng ta sẽ không còn cảm thấy nguyên vẹn những điều trên vào những năm tháng về sau.

Nỗi đau còn ở đó nhưng thời gian đã khiến chúng ta ít nhiều quên đi cái gì đã xảy ra và quên đi chúng ta đã từng yêu như thế nào. Vết thương đã lành da dẻ

nó vẫn ở đó, sẹo lờ là bài học cuộc đời ban tặng để mang theo.

Chúng ta sẽ mất một khoảng thời gian nhất định để buông tay một người thực sự, dù chỉ là trong suy nghĩ.

Em đã từng mang một đôi giày đẹp đẽ nhất của em để bước đến bên anh với niềm hy vọng ngập tim cũng

như sự yêu thương vô bờ
bến.

Anh buông tay em không
chút bần khoản, trả về cho
em một con đường thẳng
tắp, rộng hoác và chông
chênh.

Thế nên, hôm nay em
muốn anh biết rằng dù có
phải thừa nhận em thương
anh nhiều đến đâu, dù có
đôi lần em rời bỏ cái tự tôn

về tình yêu của người con gái thì em cũng muốn nói vào mặt anh rằng: “Em sẽ xách dép và bước ra khỏi cuộc đời anh”.

Đi trần trụi bằng đôi chân này, giẫm đạp lên tất cả những thứ chúng ta từng cùng nhau tôn sùng, cho dù có xước máu thì cũng để nói với em rằng: “Khi tình yêu là trọn vẹn đau khổ thì chúng ta sẽ đổi lại được một

đôi chân cứng cáp hơn".

Hết là hết

Người ta viết nhiều về tình yêu vì nó là thứ ngọt ngào nhất nhưng cũng tàn nhẫn nhất. Và nếu tình yêu đi song hành với thời gian thì nó chỉ có một là đậm sâu hơn, hai là nhạt nhòa dần. Chứ nó chẳng lung chùng khó đoán.

Em có biết về một con đường vui không?

Đó là nơi cả anh lẫn em đều thuộc nằm lòng những hàng cây, biết đến khúc quanh nào sẽ là ổ gà. Nơi em luôn ngồi sát vào anh, vòng tay ôm chặt như chưa bao giờ là đủ.

Em có biết về một con đường không còn vui?

Là tất cả những thứ cũ

kỹ đó nhưng em ngồi rất xa anh, em để mặc cho những khoảng trống vô tình ấy cắt nát từng suy nghĩ của anh, còn em nghĩ gì anh cũng chẳng rõ!

Em có biết về một bàn tay vui không?

Đó là bàn tay em luôn muốn với nắm lấy tay anh, kể cả trong lúc ngủ chúng ta vẫn rất thích nắm tay nhau.

Để xiết anh lại trong lòng em thêm chút nữa.

Em có biết về một bàn tay không còn vui?

Là tất cả những thứ cũ kỹ đó nhưng cả ngày hôm nay em đã chẳng biết tay anh có một vết cắt rất đau do va vào cửa lúc sáng. À, vì em có nắm tay anh đâu mà biết.

Em có biết về một câu

chuyện vui không?

Đó là một câu chuyện chẳng thực sự vui, nhưng anh luôn thấy trong mắt em ánh lên sự rạng rỡ. Với em nghe thấy giọng anh nói mỗi ngày đã là một sự tồn tại vĩ đại.

Em có biết về một câu chuyện không còn vui?

Là dù anh có cố gắng cách mấy cũng chẳng thể

mang về lại nụ cười trên gương mặt em. Những điều cũ hóa ra ngớ ngẩn, anh hóa ra lần thân.

Vậy có phải là tình yêu sẽ bắt đầu nhạt màu khi một trong hai người ngừng cố gắng?

Vậy có phải là tình yêu của mỗi người đều có thời hạn riêng?

Làm gì cũng đừng nên

miễn cưỡng – yêu cũng vậy.

Hết là hết.

Về nhà ăn cơm

Mẹ đợi cơm con đây, có biết không?

Canh cải bắp, thịt kho mà con thích.

Con vội vã ghé về trong mưa gió.

Vội vã đi nên chẳng thấy mẹ chờ.

Mẹ đợi cơm con đấy, có biết không?

Ngân ấy chiều hần vô vàn nhần nại.

Cơm canh nóng không bao giờ ăn trước.

Vì đợi con nên mẹ cú ngóng chờ.

Mẹ đợi cơm con đấy, có biết không?

Nấu mười hôm chắc con
ăn vài đũa.

Con bận rộn bạn bè, rồi
công việc.

Ấy thế mà, mẹ vẫn đợi
đấy thôi.

Con nhìn xem, cuộc đời
mẹ quá nửa.

Chẳng ở mãi để ngồi đợi
cơm con.

Khi con nhớ gia đình -

nơi chờ đợi.

Hãy quay về với mẹ
cùng ăn cơm.

Thương mẹ quá – ngày
nào cũng mòn mỏi chờ cơm
mình. Mình thì vừa ở công
ty về vớt cái ba lô lại vác
cái máy tính đi làm. Cứ tầm
4h mẹ sẽ nhắn tin rằng hôm
nay cơm ngon lắm, con về
ăn nhé hoặc mẹ sẽ kể thực
đơn của bữa tối rất mời gọi

để mong mình về.

Hôm nào ăn cơm nhà, mẹ cũng ngồi nhìn mình ăn trong niềm hạnh phúc vô tận. Mẹ hay bảo rằng:

“Con làm gì cũng được, đi với ai cũng được, chỉ cần về ăn cơm mẹ nấu là mẹ vui rồi.”

Cơm mẹ là cơm ngọt ngào.

Cơm mẹ là cơm ấu thơ.

Vì mẹ chan hạnh phúc vào từng bữa cơm để con lớn lên vẹn tròn.

Mỗi chúng ta, ngày qua sẽ có càng ít dần những bữa cơm mẹ nấu vì mẹ không ở mãi nơi đây.

Ngẫm nghĩ xem, có phải dù đi năm châu bốn bể, ăn biết bao nhiêu cao lương mỹ vị, thế mà hỏi thích món gì

nhất ai cũng trả lời: “Cơm mẹ nấu.”

Vậy thì những đứa con ơi – hãy về nhà ăn cơm. Nơi mẹ vẫn luôn chờ.

Mình – hứa ăn cơm nhà đều đặn hơn!

Người ta hơn nhau ở sự sinh tồn

Tôi đã nghĩ như thế khi gặp một cậu bé mới chỉ vài tháng tuổi, cậu có một khối u ở não bẩm sinh và các bác sĩ tại Việt Nam đều đã lắc đầu.

Bố mẹ cậu thì dường như vẫn chỉ có một niềm tin

to lớn vào phép màu nên đã ôm con ra nước ngoài điều trị.

Tôi chẳng rõ phép màu nó hình thù thế nào, màu sắc ra sao chỉ biết là dường như nó có tồn tại với những người không từ bỏ.

Rồi cậu vẫn mở mắt rất to để nhìn bố mẹ và thế giới xung quanh.

Rồi cậu vẫn vậy vậy cái

bàn tay bé xíu của mình một cách cứng cõi.

Rồi cậu cười – nụ cười của sự đấu tranh để sinh tồn – nụ cười cảm ơn bậc sinh thành ra cậu, yêu thương cậu dù niềm hy vọng dành lấy sự sống là rất nhỏ nhoi.

Tôi chợt thấy hổ thẹn vô cùng, khi đôi lần tôi đã muốn từ bỏ cuộc sống này vì những vấp ngã trong

cuộc sống, vì những nỗi đau
tôi không thể gánh lấy.

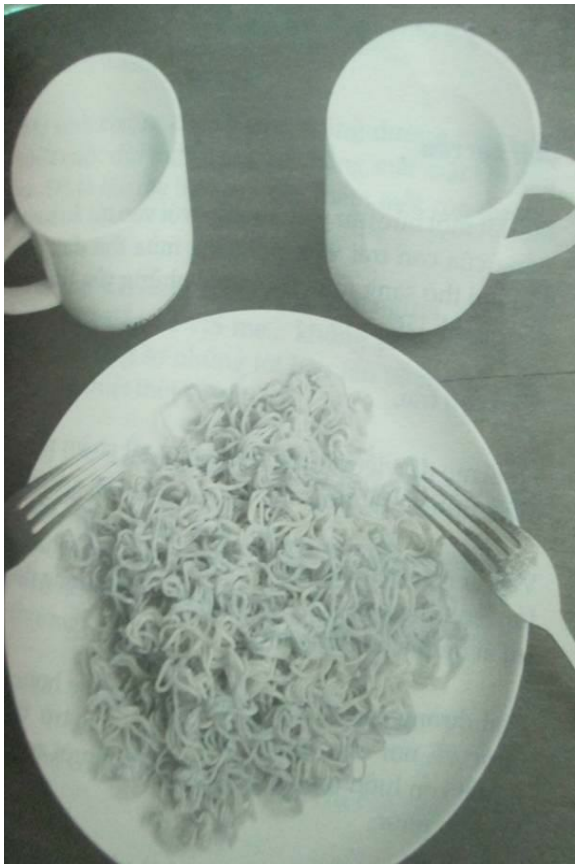
Khi cái bàn tay nhỏ xíu
kia nắm lấy ngón tay tôi thì
tôi biết dù chúng ta là ai đi
nữa thì có chăng chúng ta
chỉ hơn nhau về sự sinh tồn.
Còn sống – là còn tất cả.

Một bài học to lớn mà
tôi lại học được từ một cậu
bé còn chưa biết nói, cậu cứ
dững cảm ở đó, đấu tranh vì

sự sống của mình từng ngày
từng ngày một.

Quả thật là hạnh phúc
khi mỗi sáng thức dậy vẫn
thấy mình vẫn còn có thêm
một ngày để sống.

Đúng rồi! Người ta hơn
nhau ở sự sinh tồn thôi.



Thứ mẹ cần

Mẹ đặt một bức thư viết không – vội vào túi áo sơ mi trắng của con trai vào một sáng mùa thu đầy gió. Khi hơi thở sang mùa thôi thúc những yêu thương đặc quánh lại.

“Gửi con trai,

Có lẽ mẹ đã viết những dòng này rất chậm rãi, rất điềm tĩnh và rất nhẹ nhàng.

Vậy là con bên mẹ đã 23 năm trời có lẽ, nhìn con lớn lên từng ngày là một điều kì diệu thượng đế đã ưu ái dành riêng cho mẹ.

Con đường con đi ngày càng dần xa mẹ hơn, con bước về nơi con muốn thuộc về, con trở thành người con

luôn mong ước, yêu một người con cho là hạnh phúc.

Mẹ sinh con ra, ôm con rất chặt nhưng sẽ chẳng mãi mãi vừa vặn. Đó là lúc mẹ biết con cần thêm một vòng tay khác.

Mẹ sinh con ra, con tựa vai mẹ qua rất dài những tháng năm nhưng sẽ chẳng mãi mãi vẹn tròn. Đó là lúc mẹ biết con cần thêm một

bờ vai khác.

Mẹ sinh con ra, yêu thương con quá đỗi những bình yên nhưng sẽ chẳng mãi mãi đọng đây. Đó là lúc mẹ biết con cần thêm một yêu thương khác.

Mẹ sinh con ra, đi với con quãng đường tuyệt vời nhất cuộc đời mẹ nhưng sẽ chẳng mãi mãi về phía xa. Đó là lúc mẹ biết con cần

thêm một con đường khác.

Lòng mẹ đã từng nhói đau khi người con yêu thương và dần về với mẹ... không phải là một cô gái. Mẹ không sợ những lời bàn tán về mẹ, mẹ chỉ lo những thiệt thòi về con.

Nhưng con ạ, con cần rất nhiều thứ để trở thành một chàng trai trọn vẹn.

Con cần rất nhiều thứ để

vững chãi bước qua những
đón đau.

Con cần rất nhiều thứ để
thực sự hiểu tận tường về
yêu thương.

Còn mẹ...

Mẹ đã cho con cuộc đời
này. Mẹ chỉ cần con hạnh
phúc.

Mẹ luôn thương con.

Mẹ."

Điều vô hình

Thật ra không có nhau cũng được, điều quan trọng nhất là sau tất cả chúng ta vẫn thương nhau.

Tình thương nó kì lạ lắm em ạ, chỉ cần nó có tồn tại thì dù gần hay xa, dù sở hữu hay không sở hữu, dù đau khổ hay hạnh phúc, em sẽ

vẫn được giữ rất bình yên
giữa bọn bề những xuôi
ngược.

Yêu đủ - Biết vừa

Có thể nói một trong những điều ngu ngốc nhất chúng ta từng làm là: Xem tin nhắn trong điện thoại của người yêu.

Có thể các bạn tặc lười bảo tôi vô lí vì yêu nhau phải tin tưởng nhau, phải chia sẻ tất cả mọi chuyện

với nhau. Điều ấy, trong tình yêu của cá nhân tôi thì hoàn toàn sai.

Quan niệm của tôi là, ai cũng cần cho riêng mình một chỗ trống nhất định sau những gần sát của tình yêu.

Chúng ta nên giữ cho riêng chúng ta những bí mật. Chúng ta nên tôn trọng những bí mật của người khác.

Phàm ở đời, thứ gì chúng ta không có được trọn vẹn thì luôn trong trạng thái ham muốn, mê mẩn. Còn cái gì nắm trọn trong tay thì có còn gì để mà chinh phục, khám phá.

Đừng mong một người suốt đời sống chung thủy với thứ tình yêu của chúng ta. Hãy mong rằng dù có muôn vàn tình yêu đi chăng nữa, họ vẫn sẽ trở về bên

chúng ta.

Xem tin nhắn, lục lợi email và đòi tư của người yêu là tự hại mình, hại người. Tự mang nỗi đau tàn nhẫn nhất táng thẳng vào mặt mình.

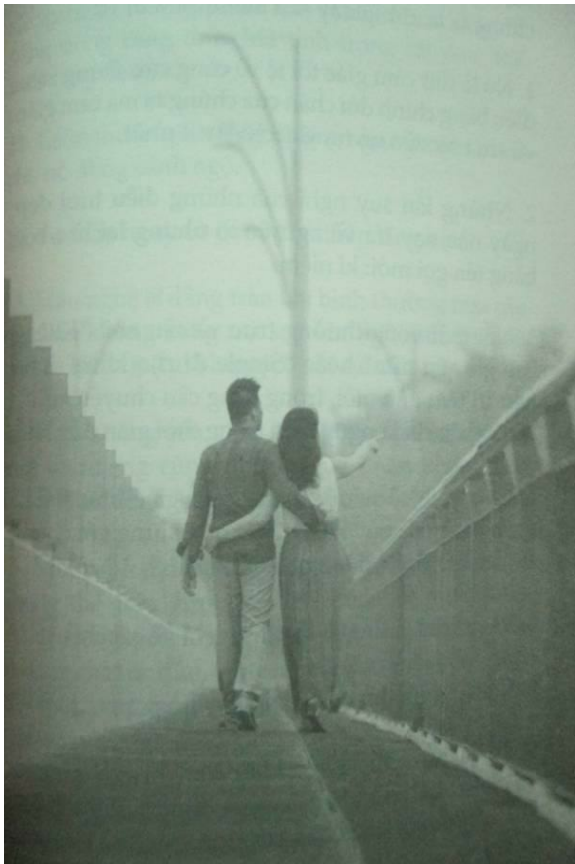
Sống trọn vẹn với thú mình có, đừng phán xét, đừng trách móc, đừng đổ thừa. Học cách chịu trách nhiệm với những thú tồi tệ

nhất.

Cái nào của mình là của mình. Còn không phải của mình thì là của người khác. Đừng lăn tăn, rách việc.

Tình yêu là do chúng ta chọn lựa.

Thế nên, yêu đủ - biết vừa.



Sau một tình yêu

Một trong những giai đoạn khó khăn nhất của mỗi chúng ta là: đứng dậy sau một tình yêu.

1. Nó là thứ cảm giác tồi tệ vô cùng cực. Đứng xiêu điêu bằng chính đôi chân của chúng ta mà cảm giác vũ trụ này vừa nổ tung cách

đây ít phút.

2. Những lần suy nghĩ của những điều tươi đẹp ngày nào nay trả về nguyên xi nhưng lại bao bọc bằng tên gọi mới: kỷ niệm.

3. Nỗi thất vọng thường trực và câu nói: “Không bao giờ yêu nữa” hoặc “Single đi cho khỏe” luôn ngự trị trên đầu môi, trong từng câu chuyện kể. Nhưng đó

chỉ là nguy biến trong thời gian đau khổ.

4. Chúng ta sẽ nếm trải cái cảm giác như thể cả ngân hà bao la này kiên quyết quay lưng với chúng ta và niềm tin bị đánh cắp hết sạch.

5. Vài lần chúng ta thoáng nghĩ về cái chết.

6. Cố làm mọi thứ để có lại ngày hôm qua.

7. Có hai trạng thái khóc: khóc ồ ạt khi nghĩ rằng tất cả đã kết thúc và khóc lắng sâu khi tự nhủ với bản thân phải vượt qua bằng được dù đau đớn đến tột cùng.

8. Thích được ở một mình vì càng đi với đông bạn bè càng thấy mình cô đơn.

9. Nghe lại những bài hát cũ cốt tra tấn bản thân

thật dã man để ghi nhớ nỗi đau này.

10. Tìm một số loại bia rượu như kiểu trong phim để quên đi nhưng phim ảnh là dối lừa. Uống đi, càng uống càng tỉnh. Mà tỉnh trong cái đau, thế mới càng đau.

11. Luôn muốn nhìn thấy những người khác tan vỡ cho nó đồng cảnh ngộ.

12. Tự thấy nguy cơ ê của bản thân tăng vọt.

13. Máu nghệ sĩ dâng trào khi bình thường nửa câu thơ làm không xong mà sau khi thất tình thì xuất bản cả sách :)) (tui không có nói tui đâu ha).

14. Ngủ không yên giấc, ăn không ngon miệng vì mắt và miệng cũng như các bộ phận không liên quan khác

đều nặng như đeo đá.

15. Muốn bê đại đũa nào ngoài đường về yêu vì không thể chịu đựng được cái cảm giác một mình hoặc chỉ để cho người kia tức chơi. Mà đừng dại, người ta cũng chả tức đâu, cùng lắm là khó chịu chút chút vậy thôi, phương pháp này không thể lôi kéo người xưa quay về.

16. Không có nhu cầu nghe chuyện cổ tích về mấy nhân vật công chúa hoảng tử đã giàu còn hạnh phúc với nhau suốt đời.

17. Nghe bất kỳ thể loại nhạc nào cũng thấy y như viết về mình, viết cho mình, viết tặng mình. Người thất tình nghe nhạc sâu sắc lắm, chứ cũng bài đó bình thường có bồ nghe mặt cứ nhơn nhơn.

Phân tích sâu sắc những biểu hiện trên, chúng ta có thể thấy rằng hầu hết khi yêu chúng ta thường không để lại gì cho bản thân cả. Yêu tha thiết, yêu chân thành là điều tuyệt vời nhưng yêu cạn kiệt sẽ dẫn đến sự sụp đổ hoàn toàn khi tình yêu không còn.

Khi yêu hãy cho nhiều, nhưng đừng cho hết.

Khóc (2)

Tôi khóc – cho những
điều buồn bã.

Như cách xa hay hẹn mà
chẳng về.

Thêu đau xót đan sâu tu
lên mắt.

Khóc rồi thôi tôi chẳng
khóc suốt đời.

Tôi khóc – khi ngày tàn
đêm xuống.

Ánh hoàng hôn sao cứ
gượng cuối chiều.

Vài người đến vài người
đi thoáng thốt.

Nhói lòng tôi, nhói hết
đêm này.

Tôi khóc – vì vài điều
vội bỏ.

Khoét vụn nguyên nên
tôi chẳng mang về.

Thì đâu đó trong cuộc
đời rộng lối.

Nắm rồi buông ai biết
được chữ ngờ.

Tôi cười lớn – ngày anh
quay bước.

Vì niềm đau đã chết lặng
bao giờ.

Giọt nước mắt chẳng che
tôi yếu đuối.

Cười là mong anh hạnh
phúc suốt đời.

Tình người

Đó là một người đàn ông khoảng 50 gầy gò xương, ốm yếu hẳn rõ trong từng bước đi. Vai mang một cái túi rõ to, giọng nói yếu ớt, tay cầm tờ chứng minh và giấy khám bệnh của bệnh viện.

“Con tôi nó mắc bệnh

nằm chờ chết, giúp tôi với!”

Câu nói ngắn gọn, rơi tồm vào không gian ồn ào của một buổi tối náo nhiệt hết như lời cầu xin cuối cùng của một tử tù trước khi ra pháp trường.

Tôi móc trong túi ra vài chục ngàn đưa cho ông ta, rồi đi.

Trong lòng tôi bộn bề đủ thứ, chẳng biết vài chục bạc

của tôi có phần nào giúp được ai đó không.

Đó là một thằng bé tầm 6 tuổi, có nụ cười trong veo như nắng, quần lửng, áo thun, mặt mày hơn hờ chạy vào mời tôi mua vé số.

Tôi nhìn thằng bé rồi xua tay không mua.

Thằng bé cúi đầu chào rồi mỉm cười. Tôi thấy thằng bé đến là thương, khi

đêm đã khuya ngoảnh mà
vẫn khu khu trong tay tập
vé số còn nguyên.

Tôi với gọi nó lại mua
một tờ, nó đưa tờ vé số cho
tôi bằng hai tay, cầm tiền bỏ
vào túi quần mà gương mặt
chẳng có lấy một vết mỏi
mệt.

Nó chạy ra ngoài thì đã
có hai người phụ nữ đứng
chờ sẵn.

Đó là một thanh niên ngoài 20, đi chân đất, ốm nhách, ốm đến độ hai hốc mắt lộ rõ. Anh ta dắt một chiếc xe máy cà tàng bó thép chẳng chịt, đi run run đến gần tôi.

“Cho em xin 10 ngàn đô xăng để đi tiếp.”

Giữa cái nắng trưa gay gắt của Sài Gòn đổ thẳng xuống đầu, cái khô rát của

những dòng xe vô tình
ngoài kia, tôi sờ túi lấy đưa
anh ta 10 ngàn.

Anh ta cúi đầu cảm ơn.

Tôi vừa lên ga đi khỏi
thì bất giác nhận ra chắc
anh ta không đồ xăng.

Đó là một cụ già ngoài
70, chân đi không vững,
chống một cây gậy cũ kỹ
cùng bộ đồ nhàu nát.

Cụ mời vé số và hầu hết mọi người được mời đều mua. Họ nhìn ái ngại cho ông cụ với cái tuổi đáng cha đáng ông mà vẫn phải tự mình mưu sinh. Rồi hầu như là họ đều cho nhiều hơn mua.

Ông cụ cộc cạch chống gậy đi xuống nặng nề những bậc thang, vừa ra đến ngoài thì có một chị đẩy xe lăn đến.

Ông cụ vừa ngồi vào xe
lăn thì chị ta đã giựt xấp vé
số và tiền để đếm.

Bóng dáng hai người đó
khuất hẳn, tôi nuốt muống
kem cuối cùng mà lạnh buốt
cả tim.

Có thể rằng tất cả họ đều
lừa tôi. Nhưng tôi thà bị lừa
còn hơn làm ngơ vì có
những giây phút mọi thứ nó
chỉ còn là tình người với

nhau. Khó nói lắm, đó cũng là cách để họ mưu sinh và họ luôn thắng tôi ở những cuộc chơi về tình người.

*Anh ấy hứa sẽ đợi tôi
đâu đó.*

Tôi không rõ về con
đường nhưng tôi mang lời
hứa đi theo.

Rồi vài năm tháng đầu
tiên cũng qua, tôi vẫn chưa
thấy anh ấy trở lại, lời hứa
cũng rơi rớt phân nửa.

Rồi vài năm tháng tiếp theo cũng qua, tôi không thấy tiếng động của bước chân vội vã, tôi chỉ biết anh ấy vẫn tồn tại đâu đó dưới bầu trời này – hạnh phúc. Lời hứa đã vui gần hết.

Tôi chờ anh ấy dài hơn những năm tháng nhạt màu phía trước. Khi tôi đã tự nói với mình rằng anh ấy mãi mãi không quay về. Lời hứa giờ đây chỉ còn là tiềm thức

trong tôi.

Anh ấy là người dung
tôi thương nhất trong cuộc
đời tôi. Vì đôi lần tôi đã
khóc ù tai chẳng còn nghe
tiếng mình khi đứng nhìn
anh ấy hạnh phúc. Vì đôi
lần tôi đã quay về sát bên để
chắc với bản thân anh ấy
vẫn ổn. Vì đôi lần tôi đau
đớn đến chết với cái suy
nghĩ sẽ mất anh ấy mãi mãi.

Anh ấy không thất hứa.

Anh ấy đã đợi tôi.

Nhưng là trong quá khứ.
Khi tôi đổi khác. Anh ấy đổi
khác. Chỉ có chúng tôi khi
xưa là vẫn vậy.

Thế mà tôi mất rất nhiều
năm tháng tìm kiếm anh ấy.

Quá khứ ư? Tôi thốt lên:

“Vậy bao giờ mới đến
hôm qua?”



Đã từng

Đã từng có một người khiến bạn muốn quay lưng với thế giới và cùng trốn chạy đến nơi vô định nào đó trong ngân hà bao la này, đúng không?

Đã từng có một người khiến bạn tin vào định mệnh, tin rằng người ta đến

với nhau không phân biệt màu da, ngôn ngữ, giới tính. Bạn chỉ gọi điều đó tựa hồ như tình yêu, đúng không?

Đã từng có một người khiến bạn nhận thức rất rõ về sự ngắn ngủi của cuộc sống này. Về những thú được mất rất mong manh và nhắm mắt có nhau là điều tuyệt vời nhất, đúng không?

Đã từng có một người

khiến bạn thấy thật vĩ đại
khi có mặt trên cõi đời này,
được nếm trải yêu thương
và cho đi yêu thương, đúng
không?

Đa từng có một người
khiến bạn khóc cười như
trong cổ tích, rồi những
điều ngỡ là hư cấu lại hẳn
hiện rõ ràng ngay nơi hiện
tại, đúng không?

Đã từng có một người

khiến bạn bật khóc ở cái chạm đầu tiên và bạn đã tin vào điều mãi mãi, đúng không?

Đã từng có một người khiến bạn cho rằng chờ đợi là hạnh phúc, rồi nơi cuối con đường chưa từng là nỗi thất vọng, đúng không?

Đã từng có một người khiến bạn nghĩ rằng sẽ không có người thứ hai cho

bạn đây đủ những buồn vui
ấy lần nữa, đúng không?

Ai cũng đã từng có một
người khiến chúng ta như
thể sống một cuộc đời khác,
sống một khoảnh khắc khác.
Tôi cũng thế, người ấy tôi
lưu trong điện thoại là “Đã
từng”. Còn đã từng ra sao,
tôi xin giữ cho riêng tôi vậy.

“Đã từng” là một từ chỉ
quá khứ rất đau vì nó có thể

chẳng có thêm lần nữa.

Ai bảo kỷ niệm là hạnh phúc, rằng chỉ cần giữ những kỉ niệm đẹp là đủ cho những năm tháng về sau. Họ dối lòng cả đấy, họ cất nỗi đau đi rồi, vờ cười để đẹp lòng hiện tại thôi chứ làm sao có được nụ cười trong những lần bước đi.

Đôi khi tôi dừng lại giữa

bộn bề cuộc sống, ngược
mặt lên trời, đưa tay vượt
mắt vẫn nhòe nước đầy
thôi... ôi, tôi đã từng...

Tôi đã mất quá nhiều để có lại một ít

Nhưng nếu cuộc đời là những lựa chọn tôi sẽ mong nhiều vào duyên phận và không hối hận với những điều tôi đã làm.

Chúng ta sống với gia đình, bạn bè, công việc, tình yêu là những thứ quan trọng

nhưng hiếm ai có được hết.

Cuộc sống của tôi cũng vậy, đôi khi tôi phải buông cái này để giữ lấy cái kia. Tôi không thể giải thích cho từng người về những nỗi đau của tôi và có những lúc tôi đặt lòng mình giải thích thì lời nói cứ như thể rơi vào khoảng không vô định, tan mất.

Tôi đã rất nhiều lần

đứng nhìn những người yêu thương quay đi, những ngã rẽ mà đáng ra tôi phải ôm chầm họ lại. Lí trí nào cho tôi, tình cảm nào dành họ?

Một quy luật bất thành văn là nếu đã sống cùng dưới một bầu trời chúng ta sẽ không bao giờ mất nhau, chỉ là có còn nhìn thấy nhau nữa không?

Tôi luôn tự hỏi, với gia

đình, bạn bè, người thương của tôi. Bao nhiêu lần nữa trong đời tôi được nhìn thấy họ, chỉ là nhìn thấy thôi nhé. Tôi chưa đòi hỏi đến nụ cười xa xỉ họ dành cho tôi. Thế đấy, khi buông tay hãy chắc rằng bạn đã đủ can đảm nhận về vô số nỗi đau triền miên.

Nếu ai đó đã rời bước đi xa tôi. Hãy hạnh phúc nhé, vì có lẽ điều đó là điều duy

nhất tôi đã không thực hiện được.

Còn kỷ niệm, thật may không ai đánh thuế vì thế tôi mang theo suốt đời vậy.

Sống hôm nay

5h sáng tôi đã bị đánh thức bằng tiếng xe cứu hỏa, lơ mơ thức dậy nghĩ trong đầu lại ở đâu có cháy rồi.

8h sáng đi làm, ra đến Đề Thám thì đã thấy vài thằng Mỹ đen đứng chửi lộn với mấy cô hàng nước, chắc là ăn chia gì đêm qua

không đủ đây.

8h30 sáng đến gần công ty thì phát hiện ra quên tiền trong túi quần hôm qua, ôm bụng đói đi làm nhưng việc nhiều quá nên đánh máy thôi cũng đã no lưng bụng.

13h đọc báo thấy người ta giết nhau vì một câu nói hay mấy chục ngàn tiền nợ không trả, mạng sống rẻ bèo.

16h chiều deadline dĩ
chạy không kịp.

17h59 đồng nghiệp báo
xăng lên giá.

Nhìn chung nếu cuộc đời
nhìn theo hướng bi kịch thì
thật là bi kịch. Tôi vẫn hay
tự hỏi: “2012 có chết không
ta?”

Sẽ có rất nhiều người tự
hỏi mình như vậy đúng
không?

Vì nếu chết thật thì tại sao giờ này tôi phải dính đến cả mớ hỗn độn phía trên.

Tôi không thể nói trước điều gì cả, thôi thì tôi thấy tốt nhất là phải sống hôm nay cái đã.

*Nếu mệt mỏi, cứ dừng
lại nhé!*

Có phải bạn đã từng có
những ngày thật tồi tệ?

Có phải dù tình yêu bạn
đẹp đến đâu bạn vẫn có lúc
thấy trống rỗng và muốn
một mình?

Có phải dù quyết tâm

yêu đơn phương một người
thật nhiều vẫn có lúc bạn
chùn chân muốn tìm con
đường khác?

Có phải bạn bè đông đúc
vẫn có lúc chẳng có một ai
có thể giúp bạn?

Có phải bạn đôi khi rất
mệt mỏi với những thương
nhật hằng ngày, đôi khi chỉ
muốn bỏ chạy, muốn đi xa
và đơn giản là muốn tạm rời

cái hiện tại gắn liền với cuộc sống của bạn?

Tôi là một người có công việc, bạn bè và tình yêu nhưng vẫn có những ngày tôi mệt mỏi đến độ muốn hất tung tất cả.

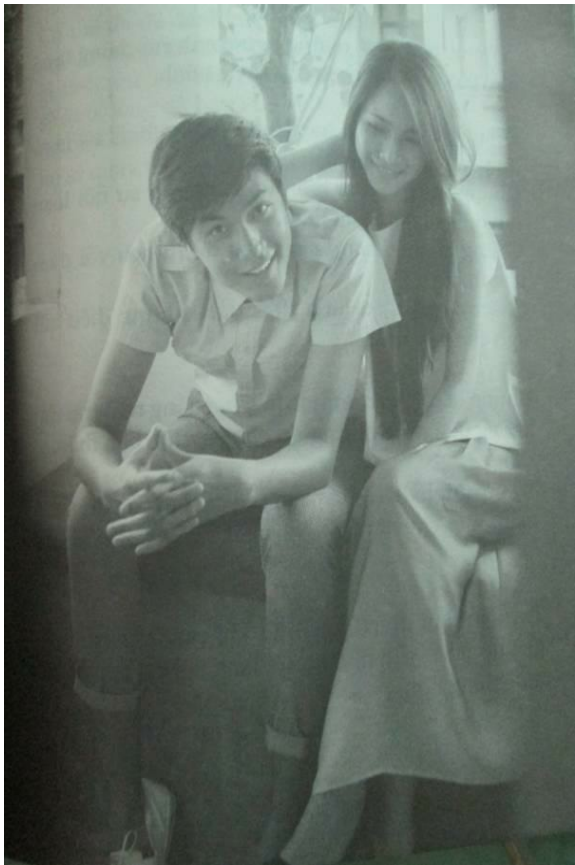
Thế nên tôi khuyên các bạn, nếu mệt mỏi, cứ dừng lại. Dừng cố đi quãng đường đuổi sức để nhận về không gì khác ngoài thất

vọng.

Dừng lại không phải để kết thúc mà dừng lại để nghĩ xem mình có muốn đi tiếp con đường đó hay không.

Chẳng ai tính phí vài giây phút của cuộc đời bạn khi muốn dừng chân, cuộc đời chỉ bắt bạn trả giá cho những quyết định sai lầm mà thôi.

Thế nên, nếu mệt mỏi,
cứ dừng lại nhé!



*Khi tình yêu phải cố
gắng một.*

*Thì tình bạn phải cố
gắng đến mười.*

Tôi luôn nghĩ việc giữ một người bạn khó hơn rất nhiều so với việc giữ một người yêu.

Dù việc nếu bạn hay người yêu cắt bước ra đi thì nỗi đau cũng chẳng thể so sánh về độ sâu hoắm và dai

dăng.

Với tôi, bạn bè là những người anh em chúng ta có quyền được lựa chọn cho riêng mình.

Chúng ta chắc hẳn luôn thích những buổi tối la cà ăn uống cùng đám bạn thân.

Chúng ta chắc hẳn luôn thích những sự nổi loạn tập thể với đám bạn thân.

Chúng ta chắc hẳn luôn thích đi du lịch với đám bạn thân.

Chúng ta chắc hẳn luôn thích làm những điều bất ngờ cho bạn bè.

Chúng ta cơ bản được tạo hóa ban tặng một trái tim không quá rộng nhưng đủ cho vài đứa bạn thân.

Tự hỏi mình đi, có phải chỉ cần cái ôm của bạn thân,

mọi chuyện tôi tệ ít nhất cũng sẽ vui đi rất nhiều.

Tự hỏi mình đi, có phải đôi khi chẳng giúp được gì, nhưng chỉ cần một người lắng nghe, chúng ta sẽ vững lòng hơn.

Tự hỏi mình đi, có phải sau những cãi vã, nếu thật lòng nghĩ về nhau, chúng ta sẽ dẹp bỏ tự tôn để một vài người có thể trở về.

Bạn bè mang một ý nghĩa kì lạ cho bất cứ ai trong chúng ta, những buồn vui, khó khăn, thành đạt trong cuộc sống. Nếu chỉ đứng một mình thì có gì để hân hoan.

Có thể tôi đã đánh mất một số những người anh em do chính tôi chọn lựa, nhưng tình bạn có khác gì tình yêu. Nó cần cái duyên để ở bên nhau. Tôi sẽ xuôi

lòng để họ ra đi vì hai lý do:
Tôi cần giữ nguyên vẹn kỷ
niệm đẹp đẽ của chúng tôi
và tôi tin họ sẽ quay về.

Chẳng ai trong chúng ta thay đổi

Tối qua nửa đêm thì tôi bị chảy máu cam, thế là tôi thao thức đến hết phần còn lại của đêm. Thường thì chỉ khi căng thẳng lắm tôi mới chảy máu cam, tôi bắt đầu cố phân tích các mối quan hệ xung quanh – nguyên

nhân gây ra có sự này. Chúng ta có ít nhất một lần trong đời trách một người rất yêu thương rằng: họ đã thay đổi.

Khi sự đồng cảm phai màu, các thói quen bắt đầu tách rời, họ không lắng nghe và bản thân chúng ta cũng thế khi lí do trở thành cái tôi của mỗi người, chúng ta sẽ tin rằng họ thay đổi.

Đã từng rất thân, đã từng rất thương, đã từng nghĩ mình là người thật may mắn khi gặp được họ giữa dòng đời này.

Đã từng tin vì họ mình có thể hy sinh đi nhiều.

Đã từng ôm nhau đến bật khóc, nắm tay chạy qua những cơn mưa.

Đã từng là lời hứa của người còn lại.

Đã từng đẩy lùi cả thế giới lại bằng sức mạnh của hai con người.

Và bây giờ họ thay đổi, họ không còn là cá thể tuyệt vời trong chúng ta, họ suy nghĩ khác, nhìn khác, lập luận và hành xử khác. Họ bõng cửa vào lòng chúng ta một vết dài sâu hoắm.

Rồi đâu đó không lâu, tay chúng ta run lên vì

những điều quá mới mẻ của họ, chúng ta sẽ buông. Hoặc họ cũng sẽ tự đi.

Một cuộc đời, điều hiển nhiên là chúng ta sẽ đi qua nhiều người, đến nhiều nơi và làm nhiều việc. Những thứ đó đều mang tính chất rất khác nhau thế nên đôi khi chúng ta phải thích nghi và dung hòa lại mọi thứ.

Từ đó dẫn đến chúng ta

sẽ phải xa bớt các thói quen cũ, công việc quá bận rộn cũng là lý do khiến các mối quan hệ nhạt dần.

Càng lớn, càng va chạm, con người ta sẽ càng nhìn sự việc theo các góc cạnh khác nhau.

Nhưng tất cả những thứ đó có chăng chỉ là lớp vỏ bọc ngoài hình thành theo thời gian để cá nhân mỗi

người có thể tự bảo vệ cuộc sống riêng của mình. Vỏ bọc có thể dày, có thể mỏng. Nếu vỏ bọc dày quá, đồng nghĩa với việc mọi người sẽ nghĩ bạn thay đổi, thế thôi.

Bản chất sâu bên trong mỗi con người vẫn luôn tồn tại song hành với lớp vỏ đó. Chúng ta chưa bao giờ thay đổi cả.

Thế nên, nếu tình thương

đủ lớn để phá lớp vỏ bọc của người khác – hãy nhẫn nại.

Thế nên, sau khi đóng đếm, nghĩ rằng chúng ta vẫn muốn có ai đó trong cuộc đời – hãy trút bỏ bớt.

Em có sẵn sàng đau khổ?

Anh không cần em băng qua cả đại dương bao la kia để đến với anh.

Anh không cần em vượt muôn trùng những ngọn núi không tên để đến với anh.

Anh không cần em nhìn

lên bầu trời và hứa với toàn thể những vì sao đang sáng kia là sẽ yêu anh trọn đời.

Anh chỉ muốn hỏi em rằng: em có sẵn sàng đau khổ?

Nếu là vì để yêu anh, em có đủ can đảm để vượt qua những điều tiếng xót xa?

Nếu là vì để yêu anh, em có gồng mình nắm lấy tay anh cả những khi anh quay

lưng về phía em?

Nếu là vì để yêu anh, em có ôm ghì lấy anh ở những cung bậc thăng trầm trong cuộc sống này?

Nếu là vì để yêu anh, em có rời bỏ tự tôn của chính bản thân em và chỉ thuộc duy nhất về anh?

Nếu là vì để yêu anh, em có hứa là dù trong giây phút chán ghét anh nhất em cũng

chỉ nhắm mắt chứ không
buông tay anh?

Người ta nói, có những
tháng ngày u tối tột cùng
đến mức nỗi đau cũng để lại
dấu vân tay.

Vậy nếu là vì để yêu
anh, em có sẵn sàng đau
khô?

Khi tất cả những thứ về
anh quả thật không đơn giản
cho cuộc sống của em.

Khi anh ôm thật nhiều
thứ mà thậm chí em còn
không biết tên.

Khi sẽ chẳng mấy người
mỉm cười trên con đường
chúng ta bước qua.

Khi thiết thời sẽ luôn
dành phần em.

Nhưng nếu là vì để yêu
anh, em có sẵn sàng đau
khô?

Anh sẽ không có thật
nhiều cho em.

Anh có thể sẽ chẳng ngọt
ngào như những mối tình
em vừa dời chân.

Anh có thể sẽ chẳng lắng
lo cho em đủ nhiều như
những bờ vai em từng ngả.

Anh có thể sẽ chẳng vĩ
đại như những tượng đài
tình yêu trong tim em.

Anh chỉ có hiện tại này
cho em, thế thôi.

Và khi em đã đọc được
đến dòng này mà tim vẫn
loạn nhịp vì anh, thì hãy cứ
bước về phía anh nhé.



Đường về nhà

Khi chúng ta phải rời xa nơi thân quen thì có lẽ điều chúng ta nhớ nhiều nhất sẽ là đường về nhà.

Nơi tôi sống ngày xưa ở Singapore cách trung tâm thành phố khoảng 15km. Tôi thường đi học bằng xe bus hoặc tàu điện ngầm.

Tôi chán ghét những chuyến đi dài vô tận mà đôi khi quá mệt tôi ngủ quên đến trạm cuối.

Tháng ngày cô đơn và nhớ nhà tôi luôn thấy mình lọt thỏm trong những chuyến bus đông người. Sự lạc lõng đeo bám tôi qua khung cửa sổ những chuyến xe.

Khi ở ngoài kia đường

cao tốc hun hút.

Khi ở ngoài kia thành phố phồn thịnh lên những ánh đèn rực lồi.

Khi ở ngoài kia những chiếc xe sang trọng lao đi – chẳng ai là người thân.

Tôi sống như một thứ cây cỏ nhỏ xíu vùng vẫy trụ lại giữa bạt ngàn cơn gió.

Và tôi đã tìm cách tự

đánh dấu con đường về nhà. Đó là hai trụ phát sóng của Singtel, tôi lấy nó làm mốc, cứ đến đây qua thêm một đường cao tốc nữa sẽ đến khu nhà tôi, từ đây con đường về nhà bớt dài, sự cô độc cũng vơi dần trong tôi.

Chẳng còn những đêm về khuya mà tủi thân đứng khóc ở trạm xe buýt nữa.

Cuộc sống sẽ đập đô

chúng ta đôi lần nhưng không quên dang đôi tay vô hình giúp đỡ chúng ta nhận ra giá trị của nỗi đau, chúng ta lớn hơn, mạnh mẽ và tự hào về cuộc sống của mình.

Bây giờ có dịp trở lại Singapore, tôi đều tìm về con đường cao tốc năm xưa, nơi cột phát sóng Singtel nằm sừng sững để thấy lòng tôi ấm lại những năm tháng đã qua đi.

Tôi là một đứa trẻ hạnh phúc

Tôi không rõ những đứa trẻ sống ở vùng nhiệt đới như tôi có tin vào ông già Noel không? Giáng sinh có mang ý nghĩa nào không?

Khi mà chẳng bao giờ tôi được chạm vào tuyết, tất cả khao khát từ lúc còn bé

khi được ném mình vào
đống tuyết trắng xóa trước
nhà hay đeo găng tay để
cùng đám bạn nặn những
chú người tuyết ngộ nghĩnh
thì chỉ là tôi đưa đầu vào tủ
lạnh để thấy hơi nước đá
phả xuống rồi tưởng tượng
xung quanh mình đang
được bao phủ bởi tuyết
trắng, thì chỉ là mua một
viên đá bào 3 ngàn đồng để
được người ta nặn cho một

con rùa hay con gà bằng nước đá rồi đồ si rô đủ màu lên ăn.

Với tôi thì tuyệt là cô tích – một thứ rất đẹp nhưng không bao giờ xuất hiện trong cuộc sống của tôi.

Thế nên đã hơn một lần tôi từng ước được trở thành đứa trẻ của vùng ôn đới. Nơi khí hậu se lạnh vào

cuối năm, nơi có mùa đông,
nơi tôi được nhìn thấy tuyết
và Giáng sinh mang một ý
nghĩa trọn vẹn hơn.

Thế rồi những năm
tháng dài lớn lên, tôi lại yêu
tha thiết Giáng sinh của
những đứa trẻ vùng nhiệt
đới, khi ngoài trời không
khí vẫn nóng bức, khi bữa
tối của chúng tôi không phải
là những con gà tây béo
ngậy và ngay khi chúng tôi

cũng chẳng phải để một chiếc vớ đâu đó rồi chờ ông già Noel chui từ ống khói xuống đưa quà.

Giáng sinh của chúng tôi vẫn rất trọn vẹn khi chúng tôi ngồi bên nhau, kể về những câu chuyện của cả một năm qua đi, kể về niềm vui, nỗi buồn, chúng tôi vẫn nắm lấy tay nhau hay cho đi những cái ôm rất ấm.

Trẻ con ở đâu cũng thế, mọi người những tưởng chúng thích tuyết hay thích quà, chúng thích Giáng sinh hay thích những bữa ăn ngon.

Không, thật ra điều chúng cần nhất là chúng cần được yêu thương.

Tôi là một đứa trẻ vùng nhiệt đới, tôi trải qua tất cả 24 mùa Giáng sinh

nóng bức, nhưng tôi luôn
được yêu thương.

Tôi là một đứa trẻ hạnh
phúc.

*Đàn bà không có 2 cuộc
đời để yêu tha thiết cùng 1
người đàn ông*

Đàn bà không có 2 cuộc
đời để yêu tha thiết cùng 1
người đàn ông.

Thế nên khi yêu, họ yêu
bằng tất cả đại khờ.

Niềm tin xa xỉ là thế, họ

cũng mang cho không.

Họ mua hạnh phúc bằng chính nỗi đau của mình.

Và khi người đàn ông ấy nhất định bỏ họ ra đi, họ cũng chỉ xin giữ lại một vết thương lòng, rồi thôi!

Đừng trách tình cảm đàn bà khi yêu.

Có trách thì trách hành vi đàn ông khi hết yêu.

Quên một người

Có rất nhiều người hỏi tôi, mất bao lâu để quên một người?

Cũng còn tùy, một vài ngày, một vài tháng, một vài năm hay một đời gì đó.

Việc quên một người để tránh đau khổ tuyệt đối

không được giao phó cho số phận, vì số phận luôn đồng lõa với những xót xa.

Việc quên một người cần bản lĩnh kiên cường, cần biết cách thương bản thân mình trên hết, cần nhắm mắt và cả buông tay.

Việc quên một người không thể thực hiện trong một sáng một chiều, chúng ta cần từ bỏ những thói

quen, học cách đi về một mình và sống vững chãi cùng cô đơn.

Việc quên một người là nỗi đau thống thiết nhất mà tuyệt nhiên chúng ta phải một mình chịu đựng, nó âm ỉ và mất mát từ sâu tận đáy tim.

Tôi đã từng xóa toàn bộ danh bạ điện thoại của tất cả bạn bè chung, dọn đến

một đất nước khác – nơi
thật xa người tôi muốn
quên, đóng gói tất cả những
kỉ vật vào nhà kho của một
người bạn thân rồi cầm vé
máy bay ra phi trường, cố
dằn lòng để không nghe
cuộc điện thoại cuối cùng vì
tôi biết bất kỳ điều gì thuộc
về người ấy đều có khả
năng chùn chân tôi bước,
thế rồi thấm thoát đã 3 năm.

Tôi vẫn chẳng quên

người ta – nhưng rõ ràng có
phai nhạt. Tôi đã không nhớ
rõ tôi khóc bao nhiêu lần
trong những đêm lặng gió.

Tôi đã không nhớ rõ
khói thuốc làm cay mắt tôi
hay những cái vã chẳng thể
hàn gấn những tổn thương.

Tôi đã không nhớ rõ tôi
được hôn như thế nào và tôi
đã mỉm cười hay ôm người
ấy vào lòng.

Tôi đã không nhớ rõ về tất cả những kỉ niệm, tôi chỉ biết tôi đã từng yêu rất nhiều. Người ấy ra đi, tôi đã từng khóc rất nhiều, thể tôi... Những thứ còn lại đều mờ nhạt.

Quên một người – đôi khi là để cứu rỗi chính bản thân và những tình yêu kế tiếp.

Quên một người quả thật

không dễ nhưng yêu một người đã quên mình chẳng phải là khó hơn rất nhiều?

Người đáng thương nhất

Người đáng thương nhất trong tình yêu đơn phương là: Người phụ nữ tốt.

Chính vì quá tốt nên cô ta sẽ chẳng có lấy thủ đoạn gì để giành người yêu thương và tất cả những điều cô ta sẽ làm là gom hết khổ đau vào lòng rồi cầu mong

người khác hạnh phúc.

Người cô đơn nhất trong tình yêu là: Người có nhiều người yêu.

Khi nỗi nhớ bị san sẻ, yêu thương vỡ vụn chia thành nhiều phần, nước mắt tự lau, đi về một mình thì màn đêm buông xuống, đóng cánh cửa phòng lại đúng thật là chỉ có ta cũng lấy bóng ta.

Người xấu xa nhất trong tình yêu là: Người lừa dối trong tình yêu.

Chúng ta luôn có sự lựa chọn giữa có và không, nắm và buông. Vẫn biết không có gì là mãi mãi nhưng đã yêu thì đừng nên lừa dối.

Người ngu xuẩn nhất trong tình yêu là: Người chấp nhận làm người thứ ba.

Người thứ ba chưa chắc đã là người đến sau, người thứ ba đơn giản chỉ là người không có được tình yêu. Miễn cưỡng làm gì khi lúc nào nước mắt cũng chảy sau, nụ cười mặn đắng và bước chân luôn độc bước.

Người đáng thương nhất trong tình yêu là: Người cố yêu lại một người giống người đã ra đi.

Sự thay thế bằng thể xác sẽ hằn lên nỗi đau vạn lần khi tình thân không thể đổi. Mỗi người có một số phận riêng, đừng xuề xòa với những bi lụy vì trên đời này chẳng có ai giống hết ai cả.

Người tệ hại nhất trong tình yêu là: Người không thể bảo vệ được người phụ nữ mình yêu.

Hãy yêu một người

ngang bằng thế giới này.

Hãy can đảm để chịu
gấp đôi những nỗi đau.

Hãy kiên cường giữ họ
cân bằng và hạnh phúc.

Nếu không làm được
những điều đó thì chỉ bằng
đừng yêu họ.

Từ bỏ

Từ bỏ một người là điều khó khăn?

Từ bỏ một điều quen thuộc như việc nhìn thấy ánh bình minh mỗi sáng.

Từ bỏ việc được yêu thương hằng ngày khi tiềm thức khắc ghi duy nhất một

người.

Từ bỏ những vui buồn chung lối, những câu chuyện không kết thúc.

Từ bỏ hạnh phúc và nỗi đau trong khoảnh khắc đã nghiệm nhiên thuộc về nhau.

Từ bỏ sạch sẽ về một gương mặt, một nụ cười, một bờ vai.

Từ bỏ tàn nhẫn những
lần quay về để bước chân
run lên bần bật như thể
chưa từng đặt dưới mặt đất.

Từ bỏ tro trên thứ tình
yêu to lớn bằng cả vũ trụ.

Với riêng anh, việc từ bỏ
một người đơn giản như tắt
một ngọn đèn đường.

Hàng ngàn ngọn đèn
khác vẫn rực sáng, điều anh
buông tay bỗng hóa bé nhỏ

cùng cực.

Em hiểu.

Em hiểu tường tận sự
nhấn tâm của một người
muốn ra đi.

Em chẳng thể làm khác,
khi những vùng vắng chỉ
giống như một nhát dao sắc
nhọn nữa đâm vào quá khứ
đẹp để chúng ta từng có.

Hãy tin rằng nơi đây là

cuối con đường, số phận chỉ
có thể và anh đã từng rất
yêu em...

*Anh ấy nhất định phải
ra đi!*

“Có tình yêu nào mà
không đại khờ.

Lý trí ngàn đời chưa
dành để yêu bao giờ.

Có tình yêu nào mà chưa
từng đôi lần bật khóc.

Nước mắt mặn rưới

tháng ngày nhạt màu.

Có tình yêu nào mà cao thượng đôi khi là chọn lựa cuối cùng.

Để điều duy nhất có thể mỉm cười là sự tồn tại của một ai khác. Dù biết rằng nỗi đau vẫn sẽ một lần nữa đóng đầy như thế.

Thì có là chỉ khi yêu được một người chân thành.”

Anh ấy bảo rằng chúng
tôi đừng kết hôn nữa.

Tôi chẳng buồn lấy một
gợn sóng nào cả vì tim tôi
như muốn nổ tung tan tành
trước mặt anh ấy.

Tôi chưa hiểu vì sao
cuộc đời lại chọn cho tôi nỗi
đau này khi người tôi yêu
thương hơn cả thế giới bỗng
dưng vùng vằng ra đi, bỏ lại
trong tôi một khoảng trời

hoang hoải đau thương.

Anh ấy bảo rằng anh ấy với tôi không còn là tình yêu, anh ấy không thấy sự đam mê chảy trong tim, cũng chẳng thấy sự tha thiết trong nụ cười. Chúng tôi chẳng thường cãi vã, mọi thứ quá bình yên nên với anh ấy tôi chỉ là một thói quen lâu ngày cũng chán.

Tôi nuốt nước mắt vào

trong hiểu rằng tôi mất anh
ấy vì những điều tốt đẹp.

Tôi vốn dĩ không cần
cuộc hôn nhân này để mãi
mãi được ở bên anh ấy.

Tôi vốn dĩ không cần
cuộc hôn nhân này để trói
buộc trái tim hay loạn nhịp
của anh ấy.

Tôi vốn dĩ không cần
cuộc hôn nhân này để bao
nhiêu cô gái ngoài kia trầm

trồ ghen tị.

Phụ nữ như tôi – chẳng phải chỉ cần một người đàn ông thực sự yêu thương mình thôi sao?

Và đến khi sự hiện diện của tôi trong cuộc sống này đã không còn khiến anh ấy hạnh phúc thì chỉ bằng tôi cứ khóc thật đau rồi ra đi trước khi anh ấy kịp cất bước.

Tôi thà làm nhân tình để ngàn đời anh ấy phải mang một nỗi đau xưa cũ còn hơn làm vợ để ngủ cùng một người đàn ông đêm nào cũng gọi tên người khác.

Trong tình yêu làm gì có phải trái, làm gì có đúng sai, chỉ là phụ nữ nên biết cách chọn lựa nỗi đau mà thôi.

Đàn bà (3)

Anh ấy đã ngủ cùng một người khác.

Đã hôn một người khác nồng nàn như khi hôn cô.

Đã ôm một người khác từ phía sau bằng một lời hứa đã từng được nói ra.

Đã lau nước mắt người

đàn bà khác bằng nỗi đau của cô.

Đã quyết định đánh cắp ký ức của cô để chấp vá cho hiện tại của anh ấy.

Đã chia sẻ thứ tình yêu chỉ dành cho một người cho cả hai người đàn bà.

Cô rít một liều thuốc, môi run lên bần bật vì nỗi đau chảy dài khắp huyết mạch.

Cô là người đến sau? Là người thứ ba? Là người thay thế hay chẳng là ai trong tình yêu này.

Cô gục ngã trong nước mắt, chẳng biết từ bao giờ cô lại quyết định khóc cho hết những tổn thương. Cô thiếp đi trong mệt mỏi với hy vọng sẽ được mơ một giấc mơ khác.

Sớm mai thức dậy, anh

ấy đứng bên thềm nhà,
không một lời giải thích hay
một câu xin lỗi, cứ lổ mãng
ôm cô vào lòng.

Cô vùng chạy đi.

Anh ấy giữ cô lại – xiết
chặt và nói: “Anh cần em.”

Cô ấy lại bật khóc thê
nhưng chẳng kháng cự
thêm.

Vì anh ấy là đàn ông.

Và vì cô là đàn bà...



Người yêu cũ có người yêu mới

Chúng tôi chia tay hơn
một năm.

Chẳng có cơ hội gặp
nhau nhiều chỉ có lễ tết thì
vài ba câu chúc để đừng
quên nhau.

Cô ấy vẫn sống cuộc

sống độc thân bình lặng kể từ ngày tôi ra đi. Chẳng biết nỗi đau tôi để lại cho cô ấy sâu bao nhiêu, quả thật tôi chưa bao giờ dám hỏi, tôi chỉ cầu mong thời gian trôi qua thật nhanh để giây phút chia tay có thể nhanh chóng trở thành kí ức của cả hai.

Tôi có quen biết vài ba người sau đó, nhưng rồi cũng đường ai nấy đi. Cái bóng của cô ấy lớn quá,

ngày xưa chỉ vì một phút yếu lòng, tôi khờ dại buông tay để rồi cô ấy trôi thật xa.

Sài Gòn to lớn là thế, vậy mà chiều nay tôi bất chợt thấy cô ấy nắm tay một người đàn ông rất mới ngay ngã tư khu trung tâm.

Tôi dừng lại.

Chân tôi dừng lại.

Tim tôi dừng lại.

Một điều gì đó rất khó diễn tả chạy dọc sống lưng tôi. Nhìn họ hôn lên má nhau mà lòng tôi như một thung lũng sâu bị ai ném hàng trăm viên đá cuội xuống.

Cô ấy có người yêu mới.

Điều đó thì chẳng có gì sai trái, điều đó thì chẳng có gì khác lạ. Vậy mà, người ra đi năm xưa là tôi lại

đứng yên giữa ngã tư
đường đau nhói một thứ
tình cảm vô duyên cùng
cực.

Chắc phải có ai trải qua
thứ cảm giác này rồi mới có
thể hiểu những gì tôi đang
nói, mọi thứ cứ lộn xộn và
rối tung dù có cố gắng vờ
sắp xếp gọn gàng.

Tự nhiên lại đau.

Tự nhiên lại ghen.

Đừng trách tôi tham lam. Chẳng phải tôi muốn kéo cô ấy về thêm lần nữa đâu, chỉ là cái cảm giác người yêu cũ có người yêu mới nó lạ lắm... thực sự là rất lạ.

Anh đi về phía một người

Em sẽ rất buồn nếu anh
cứ thế ra đi.

Em sẽ khóc, em biết chắc
mình sẽ khóc.

Em sẽ dừng lại, ngược
nhìn thế giới đổi dời dưới
chân em.

Có nỗi đau nào ví bằng
nỗi đau cứ tro tro đứng bất
lực nhìn một người ra đi.

Vậy thì chi bằng, hãy nói
cho em biết rằng anh đã
không còn yêu, hãy nói cho
em biết rằng chúng ta đứng
đây là nơi cuối con đường,
lúc đó cả hai ta sẽ cùng
nhau bước đi.

Anh đi về bên trái.

Còn đường bên phải

dành cho em.

Đề phút giây nhấn tâm nhất, chẳng ai thấy được nỗi đau của ai, chẳng ai thấy được bờ vai của ai run lên vì tiếng khóc, chẳng ai thấy được sự lưỡng lự nơi bàn chân kẻ thay lòng, chẳng ai thấy được bóng ai đã trôi đi rất xa.

Vậy thì chẳng ai nặng lòng nhớ mãi về một cuộc

tình... nếu cả hai cùng bước đi.

Hãy nén nỗi đau về câu nói của ai đó rằng:

“Anh đi về phía một người.

Em đi về phía một đời không anh.”

Nỗi đau người trước

Chị - cô gái tóc ngang vai, khuôn mặt thanh tú và giọng nói trầm ấm.

Chị - dường như em đã không nhớ rõ tên, chỉ biết chị là người yêu cũ của anh ấy.

Em đã thấy ánh mắt rất

sâu chị nhìn anh ấy ở ngã tư
đường. Em đã không nhận
ra đó là sự buồn bã, khi
đắm chìm trong tình yêu em
chỉ nghĩ rằng con đường
của chị đã hết, sau khúc
quanh này sẽ là em thay thế.

Anh ấy xiết chặt tay em,
chị quay mặt đi rồi rời
bước. Chị đi rất nhanh,
chẳng biết chân chị đan vào
nhau hay tim chị đan nỗi
đau.

Em có gặp lại chị đôi ba lần rất vô tình, chị nhìn anh ấy rồi nhìn em, cương nghị và lạnh lùng. Em tự hỏi sau đôi mắt ấy ẩn giấu điều gì.

Tháng 3 – hoa chẳng những không nở mà còn rơi tan tác trước thềm nhà.

Anh ấy đã chọn một con đường khác.

Em dừng chân nơi ngã

tư hôm nào, ngang trái bắt gặp chị bên kia đường.

Đôi mắt sâu hoắm và dáng người thanh mảnh ấy vẫn như vậy nhưng giờ đây em bỗng giật mình hiểu rằng sau tất cả những mạnh mẽ chị che giấu đó là nỗi đau thống thiết của một người phụ nữ, sự bất lực, ghen tuông, thất vọng, xót xa cộng dồn lại cho người đàn ông rất yêu thương nay

lại chọn một người yêu
thương xa lạ khác.

Em đã hiểu nỗi đau của
chị.

Chị kiên cường chẳng
bao giờ rơi nước mắt.

Nay hãy để em khóc cho
nỗi đau của chúng ta khi
muôn đời đàn ông nhân tâm
nhất vẫn là lúc ra đi.

Quả báo

Khi một người đối xử không tốt hay làm hại ta, ta thường trông chờ vào quả báo rơi xuống đầu họ để lòng cảm thấy hả hê.

Nhưng thực tế quả báo sẽ không đến sớm như ta tưởng.

Nó chỉ đến khi lòng thù hận đã trôi xa, khi đối với ta họ chẳng còn là nỗi bận tâm, khi mọi thứ được cho đi nhẹ hẫng.

Và giây phút họ nhận quả báo ta không những không hả hê mà còn cảm thấy thương xót.

Đó mới thực là quả báo!

Tình Nhân

Tình nhân chưa hẳn là người thứ ba.

Tình nhân chưa hẳn là người đến sau.

Tình nhân là những người được sinh ra để không thuộc về nhau như chúng ta.

Dù nụ hôn có nồng ấm đến nhường nào đi chăng nữa, dù vòng tay có tưởng là vừa khít thì mọi thứ chỉ là vở kịch ái tình mà đôi lần ta phải đóng.

Em cứ gối đầu vào vai anh như thế thì sao anh có thể mặc áo vào và kịp đi trước khi mặt trời mọc.

Em cứ vụng vằng những điều anh rất muốn nghe như

thế thì sao anh có thể thôi nghĩ rằng mình đang yêu nhau.

Là một cái nợ tình duyên nhỏ ở kiếp trước nên chúng ta kiếp này phải sắm vai tình nhân, để thương yêu, để cho gửi, để ngóng chờ nhưng không để thuộc về nhau.

Ghé đến gói ghém trao nồng ấm xong rồi đi.

Đừng nhìn anh như vậy.
Anh cảm thấy thật sự đau
đớn khi rời bước.

Đừng nói là không sao.
Anh biết ngàn giọt nước
mắt sau cái nhìn đó.

Đừng ôm anh lần cuối.
Anh sẽ lại phải mất cả cuộc
đời này để quên nó.

Đừng gọi anh là Tình
Nhân. Anh chẳng đến sau
ai, anh chẳng phải kẻ chậm

trẻ nhưng anh vẫn cứ mất em như thế.

Người ta bảo: Mây là của trời, hãy để gió mang đi. Em chẳng phải của anh, em đi... anh chỉ đứng lặng im cùng trời mây, gió thổi.

Tiến em một đoạn đường bất tận.

Để anh về cứ ngỡ đã quên em.

Nếu

Nếu là cây

Ta muốn làm cỏ dại

Sống hoang sơ chẳng
phụ thuộc đất trời

Ta nhỏ bé nhưng ngang
tàng mạnh mẽ

Ta mong manh nhưng
chẳng ngại đêm dài.

Nếu là chim

Ta hóa hải âu vậy

Sải cánh xa phủ ngạo
nghề bên trời

Ta không thiết đường
chân mây xa tắp

Hướng đại dương nơi
cuộc sống thanh bình.

Nếu là ngày

Ta sẽ chọn hôm nay

Khi quá khứ mang hình
hài phản bội

Khi tay nắm thứ tương
lại run rẩy

Là hôm nay – ta hạnh
phúc đủ đây.

Nếu là yêu

Ta vẫn chọn người ấy

Vẫn chọn phần đau khô
nhất về ta

Vì hạnh phúc đôi khi
không đong đếm

Bờ vai xa nhưng nỗi nhớ
rất gần.



Có những thứ không cần quên

Ở cuộc đời nhiều va vấp – có những thứ rất đáng để quên, có những vết thương sẽ lành da, có những chuyện mà sau nhiều năm nhắc lại nó chỉ đơn thuần một dáng dấp mờ nhạt của quá khứ.

Người ta không thể

mang tất cả những hi vọng ái
ố của cuộc đời đặt vào tim
và đời sống bình yên.

Đôi khi với tôi, nỗi đau
có mùi ngọt ngào và có-
những-thứ-không-cần-quên.

Đau là một xúc cảm mà
đôi khi nó mang hương vị
thiên liêng. Vì nếu chẳng
đường chỉ hiện hữu những
nụ cười phủ màu hạnh phúc
thì có mấy ai trân trọng sự

may mắn ấy.

1.

Tôi đã đau đến vô cảm khi bà tôi mất. Tôi chẳng biết khóc thế nào cho vừa sự mất mát to lớn ấy, mọi thứ cứ tê tái rỉ qua tim. Và cũng chính cái giây phút đó tôi đã tự hứa sẽ sống thật tốt, vì thương bà nên chính nỗi đau đã dạy tôi không được gục ngã.

2.

Tôi đã đau xé lòng khi người tôi yêu nhất quyết định không đi cùng con đường với tôi. Tôi bị một khối cảm xúc khổng lồ đè nát tim, nỗi đau ấy vắt cạn kiệt sức lực và niềm tin trong tôi nhưng không vì thế tôi bắt tim mình thôi yêu, sau lần ấy tôi nhận ra bản thân mình là người có những thứ cảm xúc rất

mạnh mẽ và tôi tự hào vì điều đó.

Mỗi vết thương không lành là một bài học đáng để khắc ghi.

Đến tận bây giờ đôi khi tôi vẫn còn cảm giác rất rõ về những thứ đã qua rất lâu, tôi vẫn bỏ chút ít thời gian xa xỉ của mình để khóc cho chuyện cũ.

Tin tôi đi, thời gian còn

phải thở dài khi những nỗi
đau rất lì lợm vẫn tồn tại
nhưng có-những-thứ-
không-cần-quên.

Gã khù khờ

Em bỏ anh theo gã khù
khờ

Người chẳng biết họa,
chẳng biết thơ

Tình yêu vun vén ngày
xanh nắng

Em bỏ anh theo gã khù
khờ.

Anh người thanh tú giỏi
đàn ca

Lại chỉ xếp sau gã khù
khờ

Tình yêu thôi kể về anh
nhé

Một người thanh tú giỏi
đàn ca.

Mùa gió mang tiếng nắc
dài.

Em vẫn êm ấm chẳng xót
xa

Thôi thì anh hiểu câu
chuyện cũ

Về thiết tha tên: gã khù
khờ!

Trả

Nếu được trả, tôi trả lại
nụ hôn.

Để vĩnh viễn và muôn
đời nhạt nhẽo.

Để chẳng biết ấm nồng
trong hơi thở.

Để chẳng mong chẳng
nhớ những ngọt ngào

Nếu được trả, tôi trả lại
vòng tay.

Để lạnh lẽo hay mưa rào
ướt áo.

Để sâu sắc là cụm từ hời
hợt.

Để xót xa vẫn cứ đứng
đợi một mình.

Nếu được trả, tôi trả lại
tiếng yêu.

Để thương nhớ nhân tình
không quá cũ.

Để vui bớt nông nàn
trong câu hứa.

Để lời yêu giữ mãi cho
mây trời.

Nếu được trả, tôi trả tình
một đêm.

Để chẵn gối không quên
mùi tha thiết.

Để giây phút nhìn nhau

môi chạm khẽ.

Để tình mơ tôi nghĩ còn
mơ đâu.

Nếu được trả, tôi trả
ngày hôm qua.

Trả khoảnh khắc đầu
tiên ta gặp gỡ.

Trả câu nói bông đùa, trả
thương nhớ.

Trả lệ rơi, trả vết cắt tình
hờ.

Nhưng tôi trả cả cuộc
đời không dứt.

Một chữ duyên kéo chữ
nợ theo cùng.

Mưa tan hết vầng mây
chưa muốn sáng.

Cầu vồng lên... Tôi khóc
hết ân tình.

Trẻ con yêu

Mình yêu nhau như trẻ
con em nhé

Chẳng hứa hẹn để vay
mượn niềm vui

Chẳng ngược xuôi theo
thời gian chảy miết

Chỉ thăm thiết và mãi
miết đêm ngày.

Mình ôm nhau như trẻ
con em nhé

Cái xiết chặt chỉ để nói
yêu thương

Nếu sầu vương có hoen
nhòe đôi mắt

Thì khoảnh khắc sâu sắc
vẫn yên bình.

Mình hôn nhau như trẻ
con em nhé

Bờ môi hờ không phải
dành cho em

Mà cố lem lên niềm vui
nỗi nhớ

Gió thu về lại có có bên
nhau.

Mình chào nhau như trẻ
con em nhé

Lời thân tình nhất giây
phút xa nhau

Dù có đau anh chôn sâu

không nói

Khói sương chiều anh về
lối bên em.

Và...

Mình chia tay như trẻ
con em nhé

Để không buồn và không
nhớ thương lâu

Thật đậm sâu đêm thâu
anh bật khóc

Mất em rồi... anh chẳng
phải trẻ con...



Người chẳng thể quên

Mình chỉ yêu nhưng
đừng quên em nhé.

Để sau này chẳng ai nói
chia tay.

Đường chung lối dù là
xa hay gần.

Lối em về tôi sẽ vẫn đón
đưa.

Mình hờn dỗi nhưng
đừng quên em nhé.

Để nỗi buồn tôi chẳng
thể trách ai.

Khi nước mắt khóc sâu
hơn hơi thở.

Là người dung nên chỉ
đứng im lìm.

Mình ân ái nhưng đừng
quên em nhé.

Xác thịt này nắng gió sẽ
mang đi.

Làn môi nóng hôn bờ vai
run rẩy.

Chỉ đắm say khi đêm
xuống trăng tàn.

Lời sau cuối tôi gửi em
thân mến.

Rằng tôi đã và sẽ rất
thương em.

Nhưng quá khứ mang

niềm tin đi mất.

Tôi bây giờ chẳng cúi
xuống quen ai.

Thương

Này, có thích tôi?

Sao đón đưa bằng nụ
cười rất mới.

Để mong nhớ là hẹn hò
khắc khoải.

Và chỉ vui khi nghe thấy
tôi về.

Này, có yêu tôi?

Sao chỉ đứng nhìn tôi
không nói.

Nếu là bạn sao ôm tôi
chặt thế.

Là tình nhân sao không
bước chung đường.

À, là thương tôi!

Một người thương âm
thầm nhưng sâu sắc.

Lòng thương đầy nhưng
chẳng hề muốn giữ.

Vì người thương chỉ cần
thấy tôi cười.

Nhường em bước

Anh khóc giọt nước mắt
vào trong.

Chẳng để nói với chính
mình anh yếu đuối.

Hay tô vẽ tình yêu nơi
ngã rẽ.

Màu mắt em phai úa với
mây trời.

Anh buông lối ngược
đường em bước.

Chẳng để mong em phải
ngoái nhìn.

Bận tâm cũ anh tìm nơi
để cất.

Nỗi đau xưa mang giấu
kín trong lòng.

Anh rất ổn hãy tin anh
rất ổn.

Gió trên cao thổi hắt
tiếng anh cười.

Anh ngạo nghễ mang
tình yêu gửi nắng.

Nắng thương anh nắng
giữ chẳng than phiền.

Nhường em bước con
đường to rộng ấy.

Lối em đi anh sẽ vẫy tay
chào.

Khi anh biết yêu thương

không sở hữu.

Là anh mong hạnh phúc
với em tròn.

Vừa chia tay

Anh quên mất mình vừa chia tay.

Nên gặp em anh vui mừng khôn xiết.

Chỉ muốn ôm vì anh rất nhớ.

Nhớ khóe môi, ánh mắt, nụ cười.

Anh quên mất mình vừa
chia tay.

Nên nhớ thương anh đã
mang đi đủ.

Ngày xanh nắng vẫn vui
đùa cùng gió.

Thấy em cười anh thấy
cả trời mây.

Anh quên mất mình vừa
chia tay.

Nên tình yêu anh đóng
bằng nỗi nhớ.

Nắc thời gian vừa ngả
lưng mệt mỏi.

Khoảng cách dài không
ngăn nỗi lòng anh.

Anh chợt nhớ mình vừa
chia tay

Kỉ niệm xưa anh cột vào
hành lí.

Anh muốn với giữ hò

vài ký ức.

Để nụ hôn không miễn cưỡng người về.

Anh đã biết mình vừa chia tay.

Là không thương, không nhớ, không chờ.

Và ngày xưa chỉ một người muốn giữ.

Đường thênh thang hai lối rẽ ngõ ngang.

Chán

Chán rồi cây ọ nắng yêu
mây

Còn mưa sao cứ đứng
mãi chờ

Thôi thì ta biết khi mây
ấm

Là lúc nắng lên mưa cúi
đầu.

Chán rồi thu cuối gió
kiêu sa

Vì mảnh tình xưa đắm
mặn mà

Ta vẽ tình yêu vào ký ức

Người ta vô ý giấu trên
môi.

Chán rồi con phố bước
lang thang

Chờ mãi ngày qua vẫn

một mình

Người ta có hứa về chốn
cũ

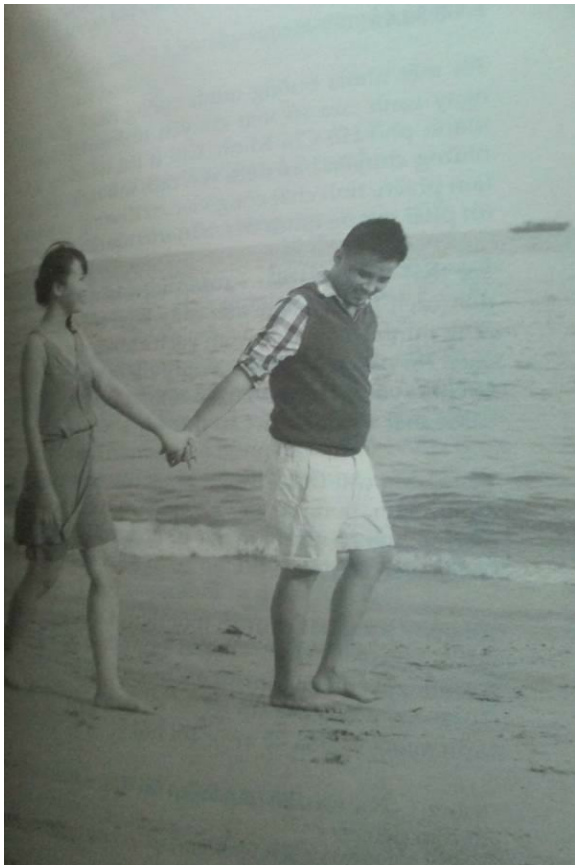
Vậy mà ta cố nói tin
theo.

Chán rồi ta chán chán
mình ta

Tình yêu ta giữ mãi làm
gì

Chiều buông lách bước
qua xóm chợ

Bán rẻ vài xu nửa câu
tình.



Chuyến bay đêm

1. 00: 30AM

Tôi mệt nhoài buông mình xuống chiếc ghế ngồi ngay cạnh cửa sổ trên chuyến bay từ Hà Lan về thành phố Hồ Chí Minh. Chỉ ít thì tôi cũng thích những chuyến bay đêm yên tĩnh mà ngủ chẳng ai làm

phiên, tính chất công việc
cứ thường xuyên bắt tôi
phải quăng mình trên bầu
trời như thế này.

Tôi thắt dây an toàn và
tiếp viên bắt đầu hướng
dẫn cách thoát hiểm trên
máy bay, tôi cam đoan rằng
mình có thể đọc vanh vách
không sai một chữ nào. Tôi
nhắm hờ mắt và nghĩ thầm
chắc có lẽ tôi sẽ chìm vào
giấc ngủ khi cô tiếp viên

khá xinh xắn trước mắt tôi
đọc đến câu thứ 4.

Vâng, đến câu thứ 3 thôi
thì mắt tôi dường như vô
thức nhắm, bỗng lò mờ tôi
thấy một bó hoa tulip rất
đẹp. Lại có người mang cả
hoa tulip từ Hà Lan về Sà
Gòn cơ đấy.

Tôi quay sang bắt
chuyện một người đồng
hương.

2. Điều xuyên xúc cảm

“Anh mang cả hoa về à?” – Tôi hỏi.

“Vâng.” – Người đàn ông kiệm lời đáp ngắn gọn rồi gật đầu lịch sự.

“Hoa đẹp quá, chắc là ai đó phải rất thích hoa tulip nhỉ?” – Tôi cố bắt chuyện.

“Cô ấy rất thích.” Lần này người đàn ông trả lời

một câu dài hơn.

“Người yêu anh?”

“Người yêu cũ vì tôi đã có vợ và hai con.”

“VẬY mà anh còn mua hoa tặng người yêu cũ.”

“Cô ấy thích hoa tulip lắm.” – Người đàn ông cạnh tôi bỗng trầm ngâm nhìn xuống bó hoa.

“Nhưng như thế vợ anh

buồn lắm khi anh lại đi với người phụ nữ khác.” – Tôi biết mình có hơi vô duyên khi bỗng dưng xen vào chuyện của người khác như thế nhưng tôi không ngăn được điều hoài nghi bất giác vọt ra khỏi miệng mình.

“Hôm nay là sinh nhật cô ấy, cô ấy mất rồi.” – Người đàn ông bắt đầu mân mê những cánh hoa, tôi thì

như bị á khẩu chẳng thốt được lời nào.

“Năm nào vào ngày nào tôi cũng về lại đây, chỉ để đặt một bó hoa tulip lên mộ cô ấy, đã 7 năm rồi đấy kể từ cái ngày cô ấy bỏ tôi mà đi mãi.” – Người đàn ông tiếp lời.

3. Quá khứ có một quyền năng.

“VẬY anh yêu cô ấy hay

yêu vợ anh?”

“Tôi yêu vợ và các con tôi, họ là cả thế giới đối với tôi nhưng anh biết không, quá-khứ-có-một-quyền-năng.”

Nói rồi người đàn ông cười nhẹ rồi nhắm hờ mắt ôm sát bó tulip vào lòng.

... Chiếc máy bay vẫn lao vun vút trong đêm...

Tôi

Tôi rất sợ những người
bạn chưa thật quen

Sợ câu chuyện vô hậu
trên môi lắm

Sợ nụ cười qua từng câu
thừa nhạt

Sợ người ta tay bắt mặt
chưa mừng.

Tôi rất ngại những
người mới gặp qua

Ngại câu chào mang
hình hài giả lá

Ngại chùn người
nghiêng đầu rồi thành bạn

Ngại người ta không
thích cũng vờ cười.

Tôi rất buồn những tình
bạn cũ xưa

Mang rao bán ở từng
con hẻm nhỏ

Vì lời thừa tiếc với nhau
ngày lỡ

Vì đã thương nhưng lại
giữ không tròn.

Tôi nhỏ xiu, ít bạn, ghét
giao tiếp

Thích những gì đã vốn
đã thân quen

Thích nụ cười bên những

người thân thuộc

Thích giản đơn, thích ca hát, nói đùa.

Người ta nghĩ tôi là người kiêu ngạo

Sống xa hoa nhàn rỗi và khinh đời

Tôi mang những thị phi nơi phố lớn

Người tôi yêu phải thật đẹp, thật giàu.

Chẳng ai biết tôi có tình
yêu bé

Bé đến nỗi tôi chỉ giữ
trong tim

Người yêu ấy mang nụ
cười của nắng

Dẫu có mưa cũng đứng
đợi tôi về.

Tôi gom hết yêu thương
vào gửi gió

Để tiếng lòng tôi vẫn
mãi trôi xa

Những người cũ và
những điều thật cũ

Là thứ tôi yêu quý nhất
trên đời

Tôi ngả nón chào một
ngày năm mới

Bỏ nhọc nhằn bỏ cả
những lo toan

Vì vốn dĩ tình yêu không

cần nói

Mỗi người qua một ký
ức mang về.

Điều đặc biệt của người đến sau

Trong mỗi chúng ta, ai cũng có riêng cho mình một người yêu thương nhất, một người mà dù còn hay mất mãi vẹn nguyên và ngọt ngào theo từng nấc thời gian thẳng tắp.

Và với anh, đó không

phải là em.

Em yêu anh rất đây nhưng em đến sau cô ấy – sau người anh từng dành hết thương yêu.

Anh yêu em, nhưng chắc hẳn không nhiều bằng cô ấy, hay có thể rất nhiều nhưng không đậm sâu như cô ấy.

Là thiệt thòi phần em, là điều không thể trách phần

anh.

Anh không thích đi dưới mưa cùng em, có lẽ ít nhiều là vì nó gợi lại một chiều rất xa anh đứng chờ cô ấy dưới cơn mưa không ngớt hạt.

Anh ngại đưa tay lau nước mắt khi em khóc vì nó khiến anh đau đầu lần thứ hai cho giọt nước mắt đầu tiên.

Anh thoáng buồn khi

tình cò nghe những bài hát xưa, nơi sâu thẳm tim anh thứ âm điệu cũ kỹ dường như đang nhắc nhở với anh rằng cô ấy vẫn còn đâu đó trong anh – đẹp dễ.

Những gì anh từng có với cô ấy – thì em ở đây phải chẳng chỉ đóng vai một người chia sẻ kỷ niệm.

Em đã từng rất buồn khi sắm vai người đến sau, sắm

vai một kẻ yêu anh chậm chân, lạc lối.

Em đã từng rất đau khi cố ôm ghì lấy vai anh vững chãi mà hiểu rằng: cái bóng của cô ấy lớn quá.

Tháng năm lặng trôi dưới chân em âm thầm, em cố không ngộ nhận mình là bến vắng chờ anh, em vẫn yêu anh như thế.

Cho đến một hôm em

chợt nhận ra điều tuyệt vời của người đến sau.

Dù gì em cũng đã nắm một vé làm người cuối cùng của anh.

Dù gì em cũng được ở bên để làm những thứ cô ấy và anh chưa từng có.

Dù gì... em cũng đang có anh.

Thật khó để che lấp đi

thứ tình yêu lớn anh từng có.

Thật khó để viết tên em
đề lên tên cô ấy.

Thật khó để anh vứt bỏ
ký ức của mình.

Phần em, em sẽ không
làm tất cả những điều đó
để có được anh vì khi em
đặt lòng yêu thương anh,
em đã nhận ra điều đặc biệt
của người đến sau.

Dù anh có đi

Anh đừng cố gọi tên cô
ấy nữa

Người đã xa đâu biết mà
quay về

Khi nỗi nhớ mang hình
hài cô tích

Sóng xô nghiêng là con
sóng xa bờ.

Anh đừng cố giấu tình
yêu vào cát

Em đứng yên cũng hiểu
những mặn nồng

Khi em khóc nỗi đau
chôn vào đất

Một bước đi một bước
khóc bước chờ.

Anh đừng nói về ngày
xưa tan nát

Của một chiều anh đứng
dưới mây xa

Nụ hôn ấy đặt trên môi
người khác

Em thấy nên đã lẳng
lẳng quay về.

Anh đừng khóc em xin
anh đừng khóc

Dẫu nỗi đau em gánh hết
vai này

Thì em muốn hoàng hôn

trôi sau núi

Hạnh phúc em là thấy
tiếng anh cười.

Giả vờ

Có một chiều em giả vờ
thôi yêu

Như ngày xưa lướt qua
nhau lặng lẽ

Như hoàng hôn ôm
chầm con sóng cuối

Như là em của những
thuở ban đầu.

Có một chiều em giả vờ
quên anh

Bỏ thói quen chào nhau
khi nắng tắt

Bỏ lá thu đầy con đường
xa nhỏ

Bỏ cả anh, bỏ cả em...
chưa từng.

Có một chiều em giả vờ
chia tay

Xem nỗi đau có đọng
bằng nước mắt

Xem đường xa quen
bước chân vồn vã

Xem ngày qua những sắc
tím vô hồn.

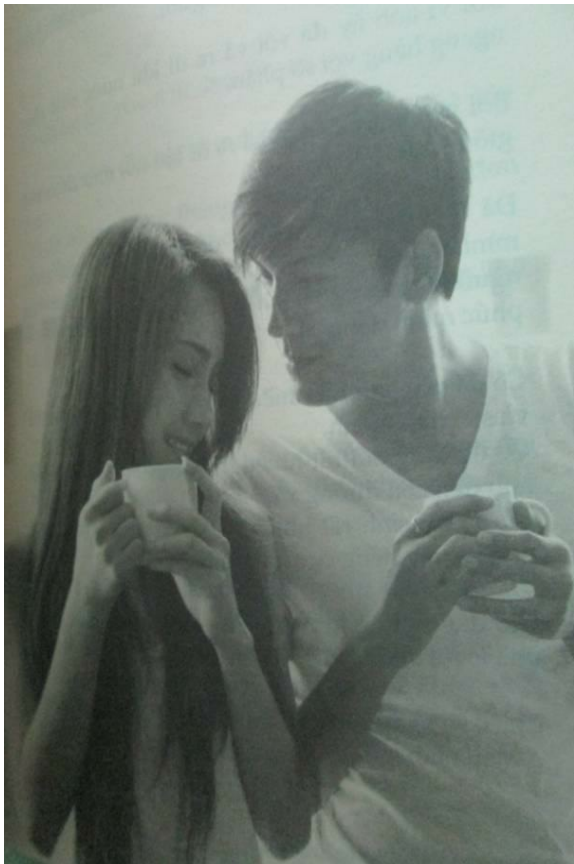
Có một chiều...

Có một chiều rất xa

Có sóng xô, có nắng tắt,
lệ nhòa

Khi bỏ hết những giả vờ
vô thức

Là chia tay đường hai
lối đi về.



Người đến sau họ chỉ cần một chút

Bởi vì anh ấy đã vội vã
ra đi khi yêu thương còn
đây.

Bởi vì anh ấy đã vội vã
ra đi khi cô chưa thấu hiểu
trọn vẹn về việc yêu một
người.

Bởi vì anh ấy đã vội vã ra đi khi nước mắt chảy ngang hàng với số phận.

Bởi vì anh ấy đã vội vã ra đi khi nỗi đau chưa bao giờ là một trải nghiệm.

Đã có thật nhiều những đêm cô thấy bước chân mình lạ lẫm giữa phố phường Sài Gòn, khi những người qua lại ngoài kia ai cũng ích kỷ với thứ hạnh

phúc mình đang có.

Cô đã yêu anh rất nhiều, bằng tất cả lòng đam mê và sự chân thành.

Cô đã thay đổi rất nhiều, để được sóng bước bên anh trên con đường xa.

Cô đã hy sinh rất nhiều, vì sự cân bằng và hạnh phúc trong tiếng cười của anh.

Giờ đây những kỉ niệm

chỉ giống như chiếc bình pha lê rơi vỡ nát xuống nền nhà lạnh lẽo.

Chiếc áo ngày xưa của anh ở góc nhà cô vẫn khiến cô đau nhói mỗi khi ôm chầm lấy.

Cái guitar đứng lặng thinh nơi góc phòng vì đã chẳng còn bài hát nào được cất lên.

Những tin nhắn chúc

ngủ ngon ngọt ngào hay một câu “anh nhớ em” vụng về anh gửi vội trong những chuyến công tác xa nay chỉ như tảng đá đè lấy lòng cô.

[...]

Cô chẳng thể yêu ai từ dạo đó.

Mọi xúc cảm dường như được chôn chặt nơi đáy tim.

Cô cứ sống những tháng

ngày đơn độc và cô đơn
như thế. Cô chẳng khóc
chẳng cười.

Đời khô khốc. Tình khô
khốc. Hốc mắt cũng khô
khốc.

[...]

Có một người đàn ông
khác vô thức bước đến đời
cô, chẳng bao giờ nói yêu
cô, cũng chẳng bao giờ hứa
hẹn.

Anh ta chỉ đơn thuần ở đó để ôm cô vào lòng.

Rồi tháng ngày dần trôi qua, cũng là cô và anh ấy cùng cái ôm hàng ngày....vậy mà cô khóc, khóc không thành tiếng, chỉ đứng lặng lẽ dưới bờ vai anh cho nước mắt tuôn.

Lần đầu tiên cô tự trách mình đã không giữ lại một chút ít để yêu người đến

sau. Họ chẳng đòi hỏi gì nhiều vì họ biết nỗi đau đã là quá lớn.

Phải, người đến sau họ chỉ cần một chút ít để yêu trọn vẹn...

Ai cũng cần cô đơn

Anh biết không, mọi thứ
chẳng dễ dàng khi anh ra đi.
Anh biết không, mọi thứ
chẳng dễ dàng khi anh ra đi
nhưng em vẫn sắp xếp nó
ổn thỏa.

Anh biết không, mọi thứ
chẳng dễ dàng khi anh ra đi
nhưng em vẫn sắp xếp nó

ồn thoải dù còn nhiều sút
mẻ.

Nhưng cũng chính từ
đạo đó, điều em ngẫm nghĩ
thật lâu với lòng rằng: Ai
cũng cần cô đơn.

Những giây phút bị bỏ
rơi phía sau, đôi chân em
bỗng nhiên cứng cáp lạ
thường.

Những năm tháng đơn
độc trên con đường này, trái

tim em bỗng nhiên mạnh mẽ
và lặng lẽ hơn xưa.

Những cung bậc em giữ
cứ giữ, anh trôi cứ trôi
khiến mọi thứ cố tích trong
em thành viên tưởng và
công chúa không lấy được
hoàng tử mới là cố tích của
riêng em.

Những khoảng lặng đơn
chiếc trong cuộc sống, khi
nụ cười em thường cười

trước gương để huyễn hoặc
niềm vui đang nhân đôi, còn
nước mắt em khóc vào
trong cho nỗi đau bùng lớn
nữa.

Những thăng trầm xót
xa từ suốt quãng đường lê
bước khiến vết thương
trong em bắt mình phải ngủ
yên.

Thế đấy, những yêu
thương cho đến nhau có ai

tiếc gì chỉ là nỗi đau khi
chia xa gom vào lòng mãi
không hết.

Và rồi em luôn tin: Ai
cũng cần cô đơn.

Để tự mình sống với
những thế giới mà tất cả
mọi thứ chỉ là số lẻ.

Để biết tạo hóa ban đồng
đều cho nhân loại những
trái tim cứng cõi.

Để biết rằng không có ai không có ai mà không sống được.

Để thấu hiểu sự nhàm chán, mệt mỏi và tiêu tụy của việc ôm tất cả một mình.

Anh giờ chắc đã đi xa đến mức lời hứa cho những năm sau trở lại cũng đủ nhạt màu.

Có những cái chết là để

sống mãi mãi. Em hạnh phúc vì mình chia tay vì dù sao đi nữa: Ai cũng cần cô đơn.

Chẳng phải để tự đau đốn cho những chuyện đã qua mà để biết trân trọng những điều tốt đẹp đang tới.

Em chúc anh đủ cô đơn như em, người thương!

Để tôi yên

Để tôi yên trong lời yêu
vừa ngỏ

Cả cuộc đời đâu ai muốn
cô đơn

Tôi cúi xuống nắm chặt
tay người ấy

Chỉ nhìn nhau qua ánh
mắt trong ngần.

Để tôi yên với những
điều vô độ.

Tôi đâu sống cho hạnh
phúc ai kia

Điều không nói là những
điều còn giữ

Bước qua nhau sao quên
những kiếm tìm.

Để tôi yên hết trong
ngày không nắng

Tôi ghét nhìn thứ rạn vỡ
đầu tiên

Vùi kí ức trong từng cơn
đau cũ

Hát ngân vang khi lỗi
hẹn đêm dài.

Để tôi yên đắm mình
trong mất mát

Có gục ngã mới tỉnh dậy
nhìn nhau

Tôi không vẽ tình yêu

lên giấy trắng

Gió bụi này cuốn thổi
với thời gian.

Để tôi yên thứ bình yên
cơ bản

Những nhọc nhằn in rõ
dấu chân tôi

Và tôi biết thiếu vòng
tay người ấy

Cả đời này rao bán vội
niềm tin.



Chúng ta sẽ yêu rất nhiều người nhưng chỉ có duy nhất một người chúng ta quyết định giữ trong lòng mãi mãi dù có thế nào đi nữa.

(Iris)

Nếu đã “lỡ” yêu Iris Cac thì khó mà thoát ra được.

Cô gái nhỏ này luôn tràn đầy năng lượng sống và khiến người đối diện cười nắc nẻ mỗi lần gặp mặt. Những câu chữ của cô cũng thế, vừa nồng ấm, vừa bất cần, vừa sâu sắc lại vừa trẻ con... Đọc Iris Cao, có những cảm giác đan xen rất lạ, cứ như khi “Người yêu cũ có người yêu mới” vậy... Chúng tôi trân quý gửi đến các bạn một tặng phẩm cảm

xúc của Iris Cao.

*(Thảo Minh Châu –
Giám đốc Minh Châu
Books)*

Đừng mong đợi một người suốt đời thủy chung với thứ tình yêu của chúng ta. Hãy mong rằng dù có muôn vàn tình yêu đi chẳng nữa, họ vẫn sẽ trở về bên chúng ta.

Chắc phải có ai trải qua thứ cảm giác này rồi mới có thể hiểu những gì tôi đang nói, mọi thứ cứ lộn xộn và rối tung dù có cố gắng vờ sắp xếp gọn gàng.

Tự nhiên lại đau.

Tự nhiên lại ghen.

Đừng trách tôi tham lam. Tôi chẳng phải muốn kéo cô ấy về thêm lần nữa đâu chỉ là cái cảm giác người yêu cũ có người yêu mới nó lạ lắm... thực sự rất lạ.

À, là thương tôi!

Một người thương âm
thầm nhưng sâu sắc.

Lòng thương đầy
nhưng chẳng hề muốn giữ.

Vì người thương chỉ
cần thấy tôi cười.

